

DE NIEUWE

Lord Listers

SERIE

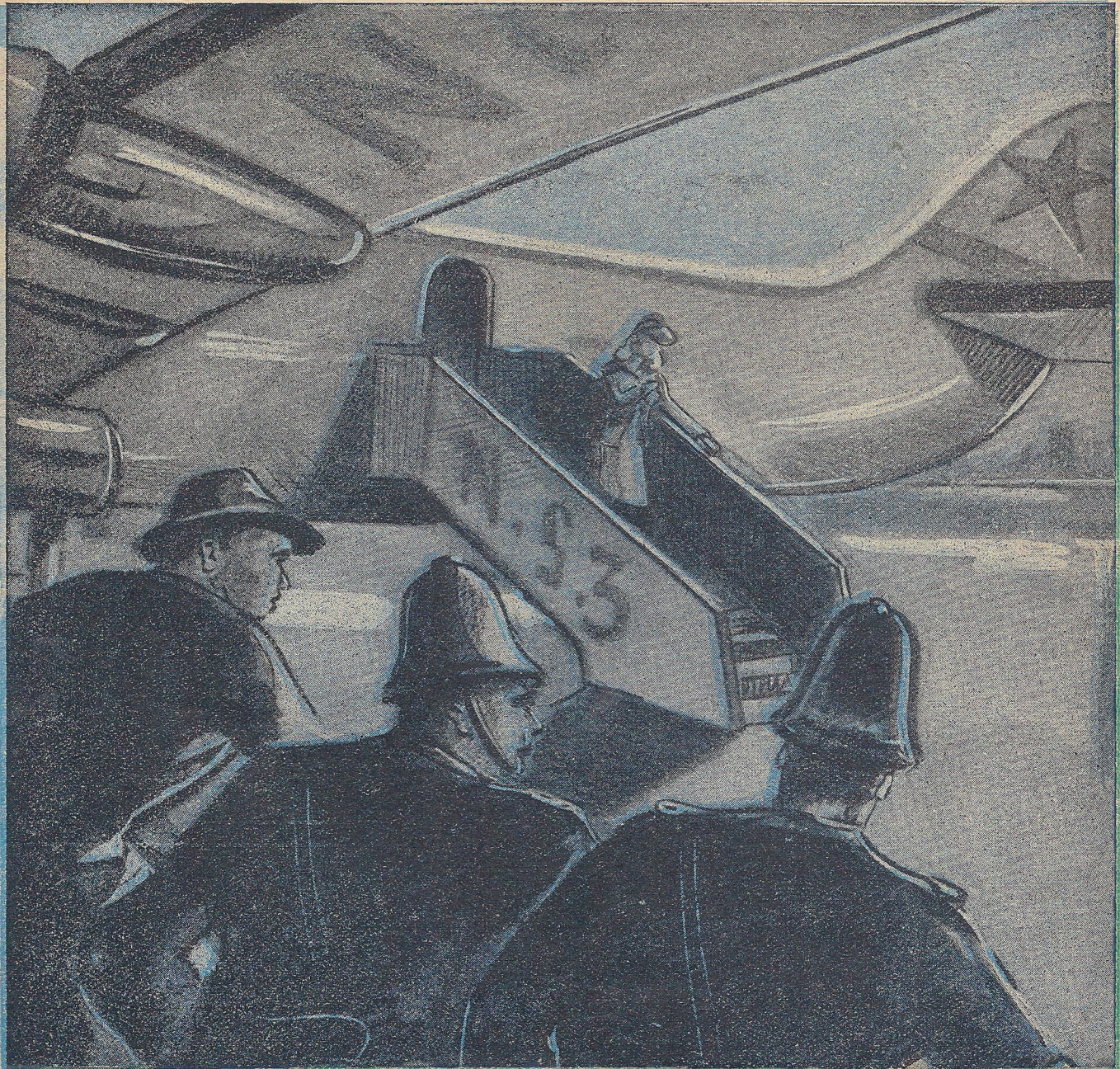
GENAAMD

John Raffles

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 10 ✧ HET RAADSEL VAN DE GROENE DOOD

✧ Prijs voor België Fr. 5,95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADRUK VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ «JEDES»

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ «LIBRIS»

Ant. v. Dijkstraat 36 — Antwerpen

*

Het raadsel van de Groene dood

HOOFDSTUK I.

OVER HET NUT VAN HAND- SCHOENEN EN DE VERLEGEN- HEID VAN CHARLES.

Er zijn weinig ogenblikken in het leven waarop de mens zich werkelijk volkomen gelukkig en zonder zorg gevoeld; steeds zijn er dingen die hem afleiden en kribbig maken, steeds maakt hij zich nijdig omdat zijn inkomsten te klein zijn om zich dingen aan te schaffen die hij toch, o zo graag zou hebben! Enfin, steeds zijn er duizend en één dingen die hem het leven als een genadeloze tredmolen doen beschouwen en slechts in zeldzame ogenblikken kan hij zorgeloos en gelukkig zijn als een kind.....

En zulk 'n ogenblik van gelukkige zorgeloosheid was het, dat Raffles en Charles verenigd vond in de gezellige zitkamer van hun woning aan de St. James-square. De dag te voren was de grote avonturier klaar gekomen met zijn plannen voor het nieuwe vliegtuig dat hun trouwe, door professor Zukor's toedoen, verloren gegane „Swallow” zou vervangen (1). De wijze waarop het wonderlijke, door atoomkracht gedreven

vliegtuig was vernietigd geworden, had er toe bijgedragen dat Raffles aan de nieuwe machine nog enkele kleine verbeteringen had aangebracht, die vooral de stabiliteit ervan ten goede zouden komen.

Met de blauwdrukken der talrijke onderdelen van het vliegtuig voor zich op het antieke, notelaar-houten tafeltje, verstrekte de grote avonturier uitleg aan Charles over de kleine veranderingen die aan het nieuwe toestel nog een groter evenwicht zou verlenen dan met de „Swallow” het geval was. En de rust die in het stemmige vertrek heerste, vormde een schrille tegenstelling met de gebeurtenissen die Raffles en zijn vrienden acht dagen geleden hadden meegemaakt en die bijna fataal geweest waren, niet alleen voor de drie mannen, maar ook voor geheel Londen.

Want professor Zukor, de man, zoals Raffles beweerde, met de geniaalste hersenen van de gehele wereld, had zich in zijn waanzinnige misdadigheid voorgenomen de Engelse hoofdstad geheel te verdelgen en alle leven ervan, te vernietigen. Dat plan was slechts op het allerlaatste ogenblik, en dit dank zij de grote kracht en het doortastend optreden van James, verijdeld geworden (1); doch ten tweede male was Zukor er in ge-

(1) Zie nummer 8, De Radar-Maniak.

(1) Zie No. 9: Prof. Zukor, De geniale misdadiger.

slaagd te ontsnappen aan de gerechtigheid, door met een motorboot de Theems over te steken en spoorloos te verdwijnen, ondanks de werkelijk bewonderenswaardige speurtocht van de politie, onder leiding van inspecteur Marlowe.

Ook Rafles had een paar dagen aan opzoekingen besteed, maar ook hij slaagde er niet in de professor op het spoor te komen, die als door de aarde verzwolgen scheen. Vluggers dan Marlowe, had Rafles het nutteloze van zijn pogingen om Zukor te vinden, ingezien en zette na twee dagen zijn opzoekingen stop. Hij begreep dat Zukor wel vrij spoedig teken van leven zou geven en daarom wou de grote avonturier dan ook kunnen beschikken over een vliegtuig die in snelheid en stevigheid alle bestaande modellen overtrof. Reeds twee maal had Zukor kans gezien, niet alleen om te ontsnappen aan het lot, waartoe Rafles hem veroordeeld had, maar tevens was de grote avonturier hierbij in de val gelopen die de professor opgesteld had; en Rafles had gezworen dat zoiets hem niet meer zou gebeuren en hij Zukor in de derde ronde definitief zou verslaan.

Om die reden had hij zich vlug aan de bouw gezet van een nieuwe vliegtuig, want om Zukor met kans op welslagen te bevechten, was het noodzakelijk dat Rafles over al zijn technische hulpmiddelen beschikte. En een vliegtuig was hierbij van allereerste noodwendigheid.

— Héhé, zei Charles met een behagelijke zucht, toen zijn vriend de uitzetting had beëindigd van de voordelen die het nieuwe toestel zou bieden, — héhé, wat is het prettig zo gezellig te kunnen zitten en zich om niets te moeten bekommeren! Geen Zukor die ons lichaam in een stroperige brij wil doen veranderen, geen Marlowe die ons met zijn achterdocht en bedreigingen achtervolgt, geen Maharadja van Galipur die met zijn juwelen te koop loopt, niets dat de vrede van deze werkelijke milde zomerdag verstoort!

Bij deze boutade keek Rafles zijn jongere vriend met een zonderlinge, ietswat toegeeflijke blik in de ogen aan. Hij vond het prettig dat Charles zo volkomen van deze zorgeloze dag genoot, maar toch kon hij niet nalaten de jonge man even te plagen:

— Je loopt nogal tamelijk hard van stapel, Charles en ofschoon ik je enthousiasme bewonder, toch kan ik er mij niet geheel bij aansluiten. Om je maar een ding te noemen

— wat denk je van de stand van ons kasboek? Jij, die de financiële verrichtingen doet zou toch moeten weten dat onze middelen zo ongeveer uitgeput zijn. Ik zou je aanraden om alvast maar de lijst te raadplegen van de personen die voor een nachtlijk en ongewenst bezoek in aanmerking komen en de nodige inlichtingen over hen te verzamelen.

— Maar John! zei de jonge man onthutst, dat meen je toch niet ernstig?

En hij begon op te sommen welke bedragen aan goud, juwelen en banknoten ze in de twee afgelopen maanden hadden buitgemaakt:

— De juwelen van Lady Chatterwick, de diamanten van de Maharadja van Galipur, de diamanten en juwelen van het afgodsbeeld en de sieraden van de hogepriester Akon uit de Verloren Stad, de ruim twintigduizend pond aan bankbiljetten van Sunrise, en last not least de honderdvijftigduizend pond van Sir Abraham Moshell, afgezien dan nog van het „kleingeld” t.t.z. ruim vijfduizend pond welke het onderzoek van Zukor's bureau heeft opgeleverd.

Lachend en met opgeheven handen, ten teken van overgave, trachtte Rafles de woordenstroom van zijn vriend te stuiten, zonder hierin nochtans te slagen. Eerst nadat Charles de opsomming met een zucht beëindigd had slaagde de grote avonturier erin aan het woord te komen.

— Dat is alles heel juist wat je daar zegt, Charles, maar je schijnt geen rekening te houden met de uitgaven die we gedaan hebben: de aankoop, verbouwing en bemeubeling van het preventorium voor onvervoede kinderen te Windsor heeft ruim vijftigduizend pond gekost en meer dan honderdduizend pond werden op deze instelling vastgezet, waarvan de interest moet dienen om de onkosten van het verblijf der kinderen te bestrijden. En die interest bedraagt nog niet eens het vierde van wat elk jaar nodig is! Verder zijn er vijfduizend pond die besteed werden voor de aankoop van gronden buiten Londen en waar de tuinwijk moet komen voor de arbeiders die nog altijd in de krotten van Lambett wonen; twintigduizend pond werden ook afgedragen aan het fonds voor leniging van de nood der oorlogsverminkten, terwijl de honderdvijftigduizend pond van Sir Moshell bijna globaal aan de familieleden der verongelukte bemanning der neergestorte vliegtuigen is ten goede gekomen. Vergeet verder niet dat

de juwelen van Lady Chatterwick eerst binnen enkele jaren ten gelde kunnen worden gemaakt, terwijl de diamant van de Maharadja zich te Amsterdam bevindt om gekleefd te worden en opnieuw geslepen, terwijl die van het afgodsbeeld der verloren stad te Antwerpen berust, maar gezien de malaise in de diamantwereld nog altijd geen koper heeft gevonden. Alles bij elkaar een zéér treurige balans, vermits we heel wat meer hebben uitgegeven dan er in feite is binnengekomen, terwijl de bouw van de nieuwe vliegmaschine ook nog minstens honderduizend pond zal kosten, waarvan wij aan de verschillende leveranciers in Zweden, Frankrijk, Amerika, Zwitserland nog maar slechts de helft hebben kunnen betalen.

— Ja maar John, haastte Charles te antwoorden, maar er zijn toch nog altijd de inkomsten van je gronden in Schotland waarvan de pacht twintigduizend pond per jaar bedraagt. Verder hebben wij bij verschillende banken nog zichtrekeningen lopen voor een totaal dat de honderduizend pond overschrijdt.

— O, die pacht, zei Rafles, dat is waar ook, dat had ik je nog vergeten te vertellen, die heb ik onze huurders voor dit jaar kwijtgescholden, daar een ziekte onder het vee de schapenfokkers aan de rand van het faillissement hebben gebracht. En wat die honderduizend pond aan buitenlandse deviezen betreft, dat is bedrijfskapitaal waaruit we niet dan in dringende omstandigheden mogen putten.

Charles keek zijn vriend perplex en star van verbazing aan.

— Dat is niet fair, John, zei hij op wanhopige toon, dat je je neus zo diep in mijn zaken steekt. En ik die dacht dat mijn departement jou helemaal niet interesseerde! Neen, daarin val je me lelijk tegen! klaagde de jonge man.

Het treurig gezicht dat Charles hierbij zette deed Rafles in een luide lach uitbarsten.

— Dat is je eigen schuld, Charles! kaatste hij terug, en dat zal je leren in het vervolg je kasboek niet in de bibliotheek te laten rondslingeren, zoals je gisteren gedaan hebt.

— Ik ben amper een kwartier weggeweest om James een paar opdrachten te geven, verdedigde de jonge man zijn slordigheid, of datgene wat Rafles daarvoor wilde doen doorgaan, — het is me wat moois!

— Neem het niet zo tragisch, Charles, zei de grote avonturier luchthartig; en als het je soms gerust kan stellen wil ik je wel

zeggen dat we voor het einde der maand ons gewone handwerk niet zullen opnemen, zodat de onrechtmatig verkregen gelden van sommige hardvochtige en loense speculanten, voorlopig onaangeroerd kunnen blijven. En vergeet ook niet dat deze middag Miss Morgan op het vliegveld van Groydon arriveert en minstens een achttal dagen bij ons te gast zal zijn. Neen, neen, je hoeft niet zo te blozen als een schoolknaap die op een kwajongensstreek wordt betrapt. En ik die dacht, zuchtte Rafles in komische ernst, dat je onder mijn leiding geleerd had je gevoelens te verbergen.

— Je drijft de spot met me, John, hakkelde Charles vuurrood, als men jou moest geloven zou men denken dat Miss Morgan uitsluitend voor mij naar Londen komt.

— Ei, ei, lachte Rafles fijntjes, en voor wie anders denk je dan wel? Haar brief van eergisteren en waarin zij haar komst meldde laat daarover niet de minste twijfel, dunkt me. En een zachte vrouwenstem imiterend, vervolgde Rafles:

— „Hoe verheug ik er mij op U alle drie weer te zien en vooral dan de charmante, geestige Mister Brent, die zelfs in doodsgevaar zijn geestigheid niet verloren had en mij zodanig wist op te monteren dat mijn angst als bij toverslag geheel verdween; is hij nog altijd zo jolig en vol schooljongensachtig enthousiasme, zoals eertijds bij zijn strijd tegen de gangsters hier te New-York (1) Maar wat praat ik voor een onzin, hoe zou hij kunnen veranderd zijn op die korte tijdsspanne en met een vriend als u, Mister Rafles!”

En op normale toon verder gaande en zijn wijsvinger quasi-dreigend schuddend tegen Charles, ging de grote avonturier verder:

— Ze is geraffineerd, die kleine Miss Morgan: „Een vriend als u Mister Rafles!” wat een kleine kat! Mij zó voor de gek te houden! Maar, ging hij peinzend verder, ze is inderdaad wel heel erg lief en mooi en ik kan me indenken dat een onervaren jonge man smoorlijk op haar verliefd kan worden.

Als door een angel gestoken veerde Charles recht.

— Dat is een onverdraaglijke insinuatie, John, beet hij van zich af, ik weet heel goed dat je met die „onervaren jonge man” mij bedoelt maar ik kan je zeggen.....

— Dat je tot over je oren op Miss Morgan

(1) Zie No. 4: „De Koning der Misdadigers”.

verliefd bent, vulde Rafles aan, en dat is de waarheid. En als je het hart hebt om dat te durven ontkennen, zal ik die woorden in het bijzijn van Miss Morgan herhalen.

— Dat zul je laten! stooft Charles woest op, als je zoiets durft te wagen, dan, dan.....

De jonge man struikelde over zijn woorden en wist niet hoe zich uit deze situatie te redden, tot grote pret van Rafles die inwendig zat te schudden van lachen. Hij kon heel goed begrijpen dat Charles en Miss Morgan elkaar geen kwaad hart toedroegen, en hij gunde zijn jonge vriend volledig de illusie van een schone droom. Charles wist niet hoe zich te redden uit de netelige positie waarin hij zich door de bedreiging van zijn vriend geplaatst zag; hij achtte Rafles heel goed in staat om hem in het bijzijn van Ophelia te beschamen en daarom vond hij het maar verstandig nu door de zure appel heen te bijten.

— Als je het dan per sé wilt weten, bromde hij nijdig, wel dan wil ik wel toegeven dat ik Miss Ophelia een warm hart toedraag, en strijdlustig ging hij verder: en wat zou daarop tegen zijn? Moet ik soms al mijn gevoelens ondergeschikt maken aan juwelen-diefstallen en het openen van brandkasten? Mij vervelen in het gezelschap van ouwe, lelijke ladies, die hun schellevisogen verdraaien en smachtend zuchten om je te doen geloven dat ze nog bakvisjes zijn?

De woede van de jonge man was nu werkelijk gemakkelijk geworden en Rafles, die zich niet langer meer goed kon houden, proestte het uit.

— Toe maar, toe maar Charles, geneer je helemaal niet en stel het maar voor alsof ik de schuld van alles ben. Wie belet je Miss Morgan „een warm hart toe te dragen,” zoals je dat zo poëtisch uitdrukt? Belet ik je soms haar te ontmoeten? Of wil je misschien beweren dat ik jullie sentimentele roman in de weg sta of tracht te verhinderen? Of wat wil je eigenlijk: moet ik me aan de piano zetten en de bruidsmarch van Mendelssohn tokkelen, of verkies je soms Wagner? Als jij van Ophelia houdt en zij houdt van jou dan moeten jullie zelf de conclusie maar trekken en je door geen valse schaamte laten weerhouden. Er bestaan — ging Rafles schoolmeesterachtig verder — in de liefde slechts twee categoriën van mensen: idealistische dwazen en dwaze idealisten. De eerste soort is mij het sympathiekst, want die storen zich niet aan het geklets van derden en volgen, zoals

de dichters dat zo sierlijk weten te vertolken, de roep van hun hart. De tweede soort, ofschoon zij niets afkeurenswaardigs heeft, vind ik eigenlijk minder voor navolging geschikt, ze bevat namelijk die mensen, welke de liefde slechts beschouwen als een middel om zichzelf te verheffen. Onder hen bijvoorbeeld vinden we de dichters die de lof der vrouw bezingen en zich in de geest een beeld scheppen van de „eeuwige geliefde”, de pure, etherische en onaanraakbare; gewoonlijk zijn hun verzen heel mooi maar is hun leven dor en eenzaam. Als je voorbeelden wilt hebben noem ik je Dante, Byron, Edgar A. Poe, Ronsard, enz. Hun gedichten zijn prachtig en vele zullen eeuwig leven, maar het leven van hun schepper was doorgaans minder aantrekkelijk. Maar deze dichters zijn uitzonderingen, doch naast hen vind je honderdduizenden die dezelfde opvatting huldigen, maar niet in staat zijn hun gevoelens te vertolken. En ik zou niet graag zien, Charles, dat jij die eindeloze massa van onbekende dwaze idealisten nog met een eenheid ging vermeerderen!

Charles keek zijn vriend verbaasd aan, van de tijd dat hij Rafles kende, had hij die nog nimmer zijn mening over de liefde horen uiteenzetten. Steeds had hij vermoed, dat er in het leven van zijn vriend eens iets geweest was, waarover hij zich liever niet uitliet en steeds had hij dit verlangen geëerbiedigd en er nimmer met een woord op gezinspeeld. Het standpunt echter dat Rafles in deze innam, het zeer menselijke standpunt waarbij de grote avonturier de aardse liefde prees boven de onwezelijke, verblufte de jonge man totaal. En aarzelend zei hij, toen hij zag dat Rafles uitgesproken was:

— Maar er is toch nog meer, John, het huwelijk bijvoorbeeld.....

Rafles haalde medelijdend de schouders op:

— Het huwelijk? zei hij, de wenkbrauwen fronsend, dat heeft niets van doen met de dingen waarover ik het had. Het huwelijk zoals wij het kennen is van oneindig veel latere datum dan de liefde. Het huwelijk was in aanvang slechts een ceremonie die op luisterlijke wijze een bestaande toestand bevestigde; maar toen de mens meer en meer van zijn oorsprong vervreemde en een dom, ijdel, haatdragend en wankelmoedig schepsel werd, is men ertoe gekomen het huwelijk de vorm te geven van een sacrament en een wet waardoor de samenleving en het gezin beveiligd werden voor ontoelaatbare

uitspattingen. Eigenlijk is de huidige vorm van het huwelijk een sprekend bewijs van de verdorvenheid van de samenleving en van de schijnheiligheid van moraal en conventie. Je hoeft maar achter de schermen te zien in de hoogste kringen van Londen om te bemerken hoe de formule van „Trouw tot den dood” die bij de inzegening van het huwelijk door beide partijen werd uitgesproken, tot een monsterachtige bespottung wordt gemaakt. Zowel door vrouwen als door mannen, wordt de ondeugd bijna als een sport beoefend en de tijd is niet ver meer af dat het bedriegen door een man van zijn vrouw, of door een vrouw van haar man, tot een soort van heldhaftigheid en nationale deugd zal verheven worden!

— Ik dacht niet, zei Charles ironisch, in jou een voorstander te treffen van de beoefening der vrije liefde.

— Je drijft er de spot mee, Charles; integendeel beschouw ik de instelling van het wettelijke huwelijk als een zegening, want zonder haar zou de karakterloze massa geheel aan haar instincten zijn overgeleverd en zou er geen enkele rem meer bestaan.

— Maar wat wil je dan? vroeg Charles wanhopig. Voor jou deugt het ene niet en ook het andere vind je niet goed!

— Wat ik wil? zei Rafles peinzend, ik wil namelijk datgene dat onmogelijk is, t.t.z. dat de mensen zich ook werkelijk als mensen gedragen; de jongste oorlog heeft echter bewezen dat het veel gemakkelijker zou zijn de maan met de tanden te grijpen dan een wereld te vormen waarin rechtvaardigheid en geluk geen ijdele woorden meer zijn, waar ieder mens kan leven en ook leeft zonder afgunst, kwade trouw, verbittering, armoede en bedrog en waarin ieder op zijn manier kan arbeiden in vreugde en kan genieten van de schoonheid en de overvloed der aarde.

— Een mooi programma, zei Charles, maar om dat te verwezenlijken zullen de dwazen, idealisten en de uitbuiters weldoeners moeten worden, iets wat tot de onmogelijkheden behoort.

— Dat vrees ik ook, zei Rafles, en daarom is het dat ik in mijn eentje tracht het evenwicht te herstellen.

Het gesprek ware misschien nog voortgezet geworden, als niet Gaston, na eerst bescheiden te hebben aangeklopt, op een zilveren blad was komen aandragen met een brief die aan Sir Neville geadresseerd was.

Rafles nam de brief, waarvan het omslag een zeer vreemd uitzicht had, ter hand. Het was een zwaar, stijf couvert, dat met een soort wasachtige substantie was overdekt en Charles, die nieuwsgierig toekeek, vroeg zich tevergeefs af van wie deze bestelling, die geen naam van de afzender droeg, wel afkomstig kan zijn.

Na Gaston bedankt te hebben, waarop de bediende statig het vertrek verliet, ritste de grote avonturier met een briefopener het omslag open. Een doorschijnend, groenachtig papiertje van het formaat van een gewone blocnote, bedekt met een fijn zeer klein geschreven handschrift, kwam tevoorschijn! Het verwonderde Charles dat Rafles zich niet ontdeed van de gummi-handschoenen, die hij in de donkere kamer had gebruikt om de fotografische blauwdrukken te ontwikkelen; de grote avonturier scheen zich om die verwondering helemaal niet te bekommeren, maar nam vlug kennis van de inhoud van de bewuste brief. Naarmate hij verder las, trok zijn voorhoofd zich in rimpels en zijn gelaat kreeg de half-ironische, half nadenkende uitdrukking die Charles heel goed kende en die steeds aan een of andere verrassing voorafging.

Nadat Rafles de lezing beëindigd had, hield hij het papiertje voor aan Charles; deze wilde het ter hand nemen, doch met een vlug gebaar belette de grote avonturier hem zulks. De verwondering van Charles steeg ten top, doch de eigenaardigheden van zijn vriend kennend, las hij de tekst op het blaadje, dat hem door Rafles werd voorgehouden. Regel voor regel ontcijferde de jonge man het niet al te duidelijke schrift en naarmate hij vorderde, werd de trek van verbazing en onrust op zijn gelaat, steeds groter. Het briefje droeg geen ondertekening en luidde als volgt:

„Rafles,

Wees niet verwonderd dat ik uw identiteit heb ontdekt; mijn middelen zijn menigvuldig en veelal doeltreffend. Het is mijn bedoeling u onschadelijk te maken, ik beken het eerlijk, u is een gevaar voor mij. Daar ik echter niet wachten wil tot u zelf aanvalt, plaats ik mijn eerste zet, die, bij mislukking, spoedig door andere zal worden gevolgd! Ik geloof niet dat deze eerste poging succes zal hebben, daar u, na de jongste gebeurtenissen, wel, voorzigtiger zult geworden zijn. Denk echter niet dat u daardoor beveiligd

wordt. Ik schrijf dit briefje niet uit overmoedigheid, maar omdat ik weet, dat het u zal aanzetten de strijd onmiddellijk op te nemen, iets wat ik verlang. Indien u was zoals alle anderen zou ik u verdelgen en u zou daarvan nog eens niet iets weten. U heeft echter een zeer heldere, geschoolde, wetenschappelijke geest en dat prikkelt mij om te zien hoeveel u werkelijk waard is. Binnen zeer korte tijd zal ik u een nieuw bewijs geven, waaruit u duidelijk zal blijken dat dit briefje geen bluff is. Kijk goed uit naar de slag die u en uw vriend zal treffen."

— Inderdaad, zei Rafles op een onuitgesproken vraag van Charles, — dit briefje komt van Zukor. Hij schijnt van vlug handelen te houden, want het is amper acht dagen geleden dat we tegenover elkaar stonden en dat hij op het nippertje is kunnen ontsnappen uit zijn schuilplaats in de High Street, die eerst door James en daarna door de politie werd belegerd.

— Maar wat, in 's hemelsnaam, bedoelt hij met die eerste poging? vroeg Charles. — Er is bij mijn weten, toch niets gebeurd! Die Zukor moet wel volslagen gek zijn!

— Niet zo gek als je wel denkt, Charles, antwoordde Rafles op vreemde toon, om dan plots luchthartiger te vervolgen:

— Vandaag, Charles, kun je je eerste les leren in het Zukor spel: zij betreft het nut van gummi-handschoenen aan de correspondentietafel!

En toen zijn vriend hem aankeek als twijfelde hij aan de verstandelijke vermogens van de spreker, vervolgde Rafles op meer ernstige toon:

— Het is geen grap, Charles. Het papiertje dat Zukor mij stuurde schijnt gedrenkt te zijn geweest in een vreemde substantie, waardoor het oorspronkelijk witte blocnote-blaadje, een groenachtige tint heeft verkregen. Als ik mij niet vergis, staan wij hier weer voor een dier duivelse, mysterieuze uitvindingen van Zukor, en bij nader onderzoek zal ongetwijfeld blijken, dat de substantie, wanneer ze in aanraking komt met de huid, in het lichaam dringt en onvermijdelijk de dood tengevolge heeft!

— Maar dat is afschuwelijk! stamelde Charles! — Dat is het meest onmenselijke dat ik ooit heb gehoord!

— Dat is de eerste les, Charles, zei Rafles koud. Nu begint de laatste ronde in de strijd tegen Zukor en ik ben van plan die strijd

te winnen! Daartoe is het nodig dat elke vergissing, hoe gering ook, vermeden wordt! Zukor is niet alleen een wreedaardige duivel, maar beschikt over een geest, zo geslepen en geraffineerd, dat het aan het ongelooflijke grenst! Laat dus deze eerste les, over het nut der handschoenen niet vergeefs geweest zijn, Charles, en denk er om dat Zukor het op ons leven gemunt heeft en niemand, buiten wijzelf, in staat is om dit te verdedigen.

Charles knikte slechts, daar het spreken hem onmogelijk bleek, zozeer had de poging van Zukor om Rafles van het leven te beroven, hem verschrikt.

— In orde, Charles! zei Rafles op zijn opgewekte toon; — ik ga nu naar het laboratorium om te trachten de substantie te ontleden, waarmede het briefje van Zukor is doordrenkt. Ik zie je aanstonds terug, want het feit dat Zukor op het toneel verschenen is, is nog geen reden dat we uit het oog verliezen dat Miss Morgan deze namiddag arriveert. Vraag Gaston iets lichts klaar te maken, zodat we niet met een lege maag naar het vliegveld moeten, want lunchen doen we eerst vanavond, samen met Miss Morgan!

HOOFDSTUK II.

WAARIN RAFLES EN CHARLES ZICH NAAR HET VliegVELD BEGEVEN EN ZUKOR EEN WINSTPUNT AAN-TEKENT.

Rond twee uur in de namiddag vonden Rafles en Charles elkaar terug bij de kleine lunch. Tijdens het gesprek aan tafel deelde de grote avonturier de uitslag mede van zijn onderzoek betreffende de brief van Zukor. Ondanks al zijn moeite was Rafles er niet in geslaagd alle elementen te ontdekken van de substantie waarmede Zukors brief was doordrenkt geworden. De proeven echter hadden onomstotelijk bewezen dat hier een vreemd en uiterst gevaarlijk gift betrof, dat bij de minste aanraking van de blote huid, de dood met zich bracht. Om die reden was dan ook de briefomslag op een

zeer speciale wijze geprepareerd, zodat het gif van het briefpapier niet doordringen kon en niemand anders dan de geadresseerde het slachtoffer van de aanslag kon zijn, rekening houdende met het feit dat hij de brief opende.

Kwart voor drie stonden de beide vrienden van tafel op en gingen zich omkleden; het vliegtuig waarmede Miss Morgan arriveerde, zou ongeveer rond vier uur te Croydon landen, zodat het allengs tijd werd om zich daarheen te begeven. Een kwartier later reed James de auto voor; ondanks zijn aandringen om zelf te chaufferen, gaf Rafles den reus opdracht om thuis te blijven en onverwijld verder te gaan met de bouw van de nieuwe vliegmaschine. De grote avonturier wist, nu Zukor teken van leven had gegeven, dat het op enkele uren kon aankomen en wilde dan ook zo vlug mogelijk het vliegtuig klaar hebben. Het was dan ook Rafles die achter het stuur plaats nam, terwijl Charles naast hem kwam zitten, na James nog op het hart te hebben gedrukt de grootste voorzichtigheid in acht te nemen en niemand tot de woning toe te laten, gleeed de wagen zachtjes heen. Het was een ruime Cadillac van het gestroomlijnde type, die heel nauwkeurig luisterde naar het stuur en door Rafles handig door het drukke verkeer werd geloodst. De grote avonturier was een uitstekende chauffeur en zo kwam het dat, ofschoon de vaart nooit meer dan veertig km bedroeg, toch heel vlug werd opgeschoten. Na ongeveer een half uur had de wagen reeds de voorsteden van Londen achter zich gelaten en op de effen, brede asfaltbaan ging het nu in vlugge vaart naar de plaats van bestemming.

En het was op dit ogenblik dat datgene gebeurde, wat niemand ooit had kunnen voorzien. Rafles en Charles onderhielden zich juist met elkaar over de prachtige wijze waarop de Cadillac liep, met bijna onhoorbare motor, in een gelijkmatig rhythmie en onmerkbaar verend, toen een grijze, lage sportwagen langzij kwam gereden; het scheen wel of de chauffeur onder de invloed van de drank verkeerde ofwel een beginnening in het vak was. Hoe het ook zij, langzaam maar zeker drong de grijze wagen de Cadillac meer en meer naar de kant toe, zodat Rafles zijn vaart diende te verminderen, voorbeeld dat door de chauffeur van de sportwagen werd gevolgd. Onmiddellijk begreep Rafles dat er iets niet in de haak was, maar zijn reactie kwam één ogenblik te laat.

Met ware doodsverachting en op meesterlijke wijze voerde de chauffeur van de grijze wagen een laatste manoeuvre uit en haakte zich als 't ware vast aan de Cadillac. Beide auto's begonnen gevaarlijk te slingeren en ondanks het feit dat Rafles onmiddellijk de rem had ingetrapt, gelukte hij er niet in tijdig te stoppen. Met een gierend geluid schoven de banden over het asfalt en Rafles legde al zijn kracht aan de dag om het stuur meester te blijven. Een ogenblik scheen het alsof hij daarin gelukken zou, maar juist toen hij meende in zijn opzet te zijn geslaagd maakte de grijze sportauto zich van de Cadillac los, met het gevolg dat het stuurwiel van de laatste een kwartdraai omsloeg. Een kreet ontsnapte aan de lippen van Charles en het gelaat van Rafles kreeg een vreemde staalharde uitdrukking. De wagen slingerde in zijn volle breedte over de weg, schoof met een ruk opzij, raakte met de achterkant van de chassis een boom en schoot met luid gekinkel van brekend gras in de greppel naast de weg, terwijl de grijze sportauto, bewerker van het ongeluk, zich snel verwijderde en als een stip aan de horizon verdween.....

**

Te vier uur stipt in de namiddag van dezelfde dag, landde het reusachtige passagiersvliegtuig van de Transatlantische luchtlijn „Inter-Ocean” dat de dienst tussen New-York en Londen verzekerde, op het vliegveld te Croydon.

Een twintigtal reizigers, waaronder Miss Morgan, stapten uit en begaven zich naar de dienst der tol- en paspoortcontrole. Daar de bagage der reizigers later aan hun hotel zou worden bezorgd, namen de formaliteiten niet veel tijd in beslag. Toen Miss Morgan het kantoortje verliet, keek ze tussen de wachtende menigte reikhalzend uit naar Rafles en Charles, zonder deze evenwel te kunnen ontdekken. Het meisje verwonderde zich hier ten eerste over, vooral daar ze voor haar vertrek uit New-York nog een telegram van de grote avonturier had gekregen, met de mededeling dat beide mannen haar te Croydon zouden opwachten. Ze zou echter niet lang in het onzekere verkeren, want op het zelfde ogenblik traden twee mannen op haar toe, dezelfde die ze reeds had opgemerkt toen ze de vliegmaschine had verlaten. De oudste der beide onbekenden, nam correct zijn hoed voor het jonge meisje af en vroeg:

— Miss Morgan, als ik me niet vergis?

— Ja, zei het meisje in spanning, vrezend dat Raffles iets was overkomen.

— Het spijt me Miss, ging de man hoffelijk verder, dat ik u lastig moet vallen, maar er zijn een paar dingen die moeten opgehelderd worden in verband met Sir Neville.

En bij het uitspreken van deze woorden toonde de man een zilveren herkenningsplaatje, terwijl hij ten overvloede nog verduidelijkte:

— Scotland Yard, miss. Wilt u zo goed zijn ons te volgen het zal waarschijnlijk niet heel lang duren.

Ten prooi aan allerlei vreemde en bangstigende gevoelens, vergezelde Miss Morgan beide mannen naar de uitgang, waar hen een auto opwachtte. Alles had zich in volmaakte kalmte afgespeeld en niemand van de omstanders had ook maar het minste vermoeden van wat in werkelijkheid zich voordeed. Met de meeste voorkomendheid werd het meisje verzocht in te stappen en zelfs de meest achterdochtige nieuwsgierige, zou niet anders vermoed hebben dan dat Miss Morgan door kennissen of familieleden werd opgehaald. Het meisje zelf was ten prooi aan de hevigste zelfverwijten en deed automatisch alles wat haar werd gezegd. Ongetwijfeld, dacht ze bitter, is het door mijn komst dat Raffles en Charles in ongelegenheid zijn geraakt, alhoewel ze toch niet goed het verband kon zien tussen haar bezoek en de moeilijkheden van Sir Neville, alias Raffles, met de politie. Deze en dergelijke gedachten vervulden nog haar geest, toen de auto zich reeds in beweging had gezet en de weg opstootte in de richting van Londen.

**
*

Amper een tiental minuten na het vertrek van Miss Morgan, rinkelde de telefoon in het bureau van de luchthaven commandant te Croydon. Deze nam de hoorn van de haak en hoorde de operator, die zei:

— Men vraagt u intercommunale van uit Sydenham, sir; hier komt hij.

— Hallo, klonk het aan het andere eind van de draad, spreek ik met de luchthavencommandant van Croydon?

— Daar spreekt u mee!

— Het is hier sir Neville; ik moest een jong meisje treffen op het vliegveld, met name Miss Morgan die zich in het vliegtuig

van New-York bevond. Een auto-ongeval heeft me echter opgehouden; wilt u misschien Miss Morgan op de hoogte brengen en haar verzoeken op mij te wachten? Het is zeer belangrijk en dringend.

— Een ogenblik, sir Neville, ik zal onmiddellijk naar Miss Morgan laten informeren!

Het bleef enkele minuten stil op de lijn, tijd welke nodig was om de commandant toe te laten de nodige inlichtingen te laten inwinnen. Toen klonk het opnieuw:

— Bent u daar nog, sir Neville? Het spijt me, u niet van dienst te kunnen zijn, want het blijkt dat Miss Morgan reeds vertrokken is, in gezelschap van twee heren. Wat zegt u? Neen, er is geen vergissing mogelijk, want Miss Morgan was de enige vrouwelijke pasagier. Neen, ik kan u niet zeggen wie die beide heren waren. Kan ik anders nog iets voor u doen, Sir Neville? Niet? Tot uw dienst, sir, au revoir!"

Met een langzaam gebaar hing Raffles de hoorn van het telefoontoestel op en wendde zich met een betekenisvolle blik in de ogen tot Charles, die met bleek, vertrokken gezicht het gesprek had gevolgd:

— We zijn te laat, Charles, zoals ik reeds vermoedde; Zukor schijnt ditmaal van vlug handelen te houden!

— Zukor! stamelde de jonge man, terwijl zijn gelaatskleur nog meer verbleekte; — maar dat is..... dat is afschuwelijk!

De ogen van Raffles hadden een staalharde uitdrukking gekregen en zijn lippen knepen zich strak op elkaar. Bemoedigend legde hij zijn hand op Charles' schouder en zei op vaste toon:

— Ik vrees dat het mijn schuld is, Charles, ofschoon ik niet kon vermoeden dat Zukor van Miss Morgan's komst op de hoogte was. Maar ik zweer dat ik hem dat betaald zal zetten! Zolang de strijd tussen Zukor en mij van man tot man ging, beschouwde ik het als een soort sport; nu Zukor zich echter tot dergelijke middelen verlaagt, zal niets mij nog weerhouden om hem te vernietigen!

De jonge man schudde echter troosteloos het hoofd:

— Wat kunnen we doen, John, zei hij lusteloos; zoals je zelf kunt merken, is Zukor van al ons doen en laten op de hoogte, terwijl wij niet eens weten waar hij verblijft. En als we iets tegen hem zouden willen ondernemen, zal hij ongetwijfeld Miss Morgan ervoor laten boeten. Het enige wat we doen kunnen, is onszelf aan Zukor aanbieden

in ruil voor Miss Morgan's vrijheid. Eén ogenblik leek het of Rafles een scherp antwoord wou geven doch zich op de lippen bijtend, bezon hij zich, toen hij neerkeek op Charles en bemerkte in welke paniekstemming deze verkeerde. Ongetwijfeld was de schok te groot geweest voor de jonge man, die zich zozeer verheugd had over Miss Morgan's komst, die hij, zoals men weet, een zeer grote genegenheid toedroeg. Rafles moest bij zichzelf erkennen dat in die omstandigheid, de houding van zijn vriend en diens moedeloosheid absoluut begrijpelijk en verklaarbaar was. Hij wist dat deze eerste reactie, die het karakter had van een totale depressie, spoedig gevolgd zou worden door een andere, waarbij de jonge man zich met de fanatieke moed der wanhoop tegen Zukor zou keren en zowel Rafles als James tot steeds grotere inspanning zou aansporen in de strijd tegen de gewetenloze misdadiger. Het was in ieder geval een feit, overdacht Rafles bitter, dat Zukor in nog geen zes uur tijds, hen zware klappen had toegebracht, die menig ander in volledige vertwijfeling zou brengen. Rafles begreep echter, dat Zukor's bedoeling was, zijn tegenstander angst aan te jagen, dat ze niet meer in staat zouden zijn zich behoorlijk te verdedigen. Voorlopig, begreep de grote avonturier, zouden de troeven van Zukor wel ongeveer uitgespeeld zijn en zou Miss Morgan de belangrijkste pion worden in de komende strijd. Ongetwijfeld beschikte de misdadiger opnieuw over een belangrijk aantal helpers en langzaam begon Rafles het vermoeden te koesteren, dat achter Zukor nog machtiger personen stonden, die de professor zowel van geld als van mensenmateriaal voorzagen.

Alleen kon Zukor onmogelijk op zulke korte tijd datgene verwezenlijken, wat hij tot hiertoe had gedaan. De aanrijding die de grijze sportwagen had veroorzaakt en vervolgens de ontvoering van Miss Morgan, waren als zovele schakels van een geraffineerd, opgezet plan, dat slechts aan het geniale brein van Zukor kon ontspruiten en waarvoor hij minstens een vijftal mensen had moeten mobiliseren.

Het was een geluk geweest voor Rafles en Charles dat, op het ogenblik dat hun wagen in de greppel bezijden de weg was terecht gekomen, de snelheid van de Cadillac reeds zeer sterk was verminderd. De toestand was echter ook dan nog zeer weinig fraai: gekwetst door glasscherven, half verdoofd

van de schok en met totaal verfromfaaide klederen, hadden beide vrienden ruim een kwartier nodig gehad om zich uit hun netelige positie te bevrijden, daarin bijgestaan door een paar behulpzame automobilisten, die kort na het ongeluk waren voorbij gekomen. Ook een paar motor-agenten van de verkeerspolitie waren er aan te pas gekomen en de opstelling van het proces-verbaal en allerlei andere beslommeringen, hadden meer dan een half uur in beslag genomen. Rond vier uur, op het ogenblik dus dat Miss Morgan arriveerde, waren Rafles en Charles er eindelijk in geslaagd zich aan verdere formaliteiten te onttrekken en had een der behulpzame automobilisten hen in zijn wagen naar Sydenham gebracht. De bedoeling van Rafles was, van daaruit Croydon op te bellen, Miss Morgan te verwittigen en haar met een huurauto af te halen. De grote avonturier was echter een tiental minuten te laat geweest, met het gevolg dat de lezer kent.

Met een begrijpende medelijdende blik keek Rafles naar zijn vriend die nog steeds geheel terneergeslagen en volkomen verwezen voor zich uitstaarde. Rafles legde zijn arm om de schouders van Charles, en met zachte druk loodste hij de jonge man uit de telefooncel naar de lounge van het hotel, waar de chauffeur van de bestelde huurauto hen reeds opwachtte. Zonder tegenstribbelen en zonder nog een woord te spreken, liet Charles zich naar de wagen brengen en op zachte toon gaf Rafles de chauffeur het bevel hen naar Londen te brengen. Het wrak van de Cadillac zou door mannen van de garage naar Sydenham worden geslept, geheel hersteld worden en naar Londen worden gebracht aan het adres dat de grote avonturier had medegedeeld.

De rit naar Londen was een der weinige die Rafles jarenlang in geheugen zou blijven; sprakeloos naast zijn vriend gezeten, staarde Charles met wijddopen, nietszeggende ogen voor zich uit, en bood de aanblik van een slaapwandelaar of van iemand die in trance verkeerde. Alleen het zenuwachtige plukken van zijn vingers aan de zitting toonde aan, dat de jonge man zich van de gebeurtenissen goed bewust was doch de nodige kracht miste om zich voor alsnog over de zware slag heen te zetten.

Rafles deed geen enkele poging om een gesprek aan te knopen en te trachten de depressie waarin zijn vriend verkeerde te breken. Hij wist dat woorden op dit ogen-

blik niet de minste zin zouden hebben en niet in staat zouden zijn de gedachten van Charles een andere wending te geven. De jonge man zou langzaam dienen te herstellen van de schok en een ingrijpen op dat proces zou, naar Rafles terecht vermoedde, alleen maar tot ergere gevolgen kunnen leiden. Trouwens, er waren tal van andere dingen die de geest van Rafles druk bezig hielden en hem geen tijd lieten zich met de geestestoestand van Charles bezig te houden. In de eerste plaats was het noodzakelijk Zukor op het spoor te komen, terwijl anderzijds naar een middel diende te worden gezocht om te ontsnappen aan de bewaking van Zukors helpers. Want dat zijn woning aan de St. James-Square door de mannen van Zukor werd gade geslagen en de handel en wandel van hem en zijn vrienden nauwkeurig werd gevolgd, stond voor Rafles zo vast als een paal boven water. Dat de grote avonturier daarvan nog niets gemerkt had was te wijten aan het feit dat hij Zukor onkundig dacht van zijn identiteit, zodat hij helemaal geen achterdocht had gekoesterd. Er moest nu echter een middel gevonden worden opdat de mannen zich aan de spionnering zouden kunnen onttrekken en van achtervolgden, zelf achtervolgers zouden worden.

Stuk voor stuk bouwde Rafles in zijn geest een aanvalsplan op, want hij wist dat slechts vlug handelen het voordeel aan zijn zijde zou kunnen brengen, voordeel dat hem in staat zou stellen Zukor onverwacht op het lijf te vallen en hem definitief uit te schakelen.

Op dat punt was de gedachtengang van Rafles gekomen, toen de auto St. James-square bereikte. Steeds nog in dezelfde geestestoestand liet Charles zich door Rafles naar binnen brengen en James, die beide vrienden had opgewacht, kon van ontsteltenis bij het zien van de toestand waarin zijn meester en Charles verkeerde, geen woord uitbrengen.

Op een wenk van Rafles nam James de zorg voor Charles van zijn meester over terwijl de grote avonturier zich vlug naar zijn studeerkamer begaf, waar zich een uitgebreide apotheek bevond.

Toen Rafles weer naar beneden kwam, vond hij James en Charles in de zitkamer; de jonge man keek één ogenblik op, toen zijn vriend, James een teken gaf om de jas van Charles uit te trekken. Vervolgens stroopte de gentleman-inbreker de rechterhemdsmouw van de jonge man op, maakte diens huid van de bovenarm zuiver met een

prop watten in ether gedrenkt en dreef toen met een korte ruk de glinsterende, zilveren injectienaald in het vlees.

— Ziezo, Charles, zei Rafles, terwijl hij langzaam het spuitje reinigde en weer opborg: — deze onderhuidse inspuiting van scopolamine en papaverine zal er heel wat toe bijdragen om je zenuwen op streek te brengen. Het beste is dat je nu een paar uur gaat rusten, dan ben je tegen de avond ongeveer helemaal opgeknapt.

De jonge man knikte lusteloos en vergezeld van James, die Charles bemoederde als een klokken haar kuikentjes, verwijderde de jonge man zich om zijn slaapkamer op te zoeken.

Korten tijd daarna kwam James opnieuw de kamer binnen en zei op een onuitgesproken vraag van Rafles:

— Hij slaapt, sir.

— Dat is een goed teken, James, zei Rafles; — het bewijs dat zijn zenuwen normaal reageren en het hoogtepunt van de spanning voorbij is.

En toen de grote avonturier zag dat James aarzelde om de kamer te verlaten, vervolgde hij met een vluchtige glimlach, die liet vermoeden dat de grote onbekende zijn zelfvertrouwen reeds geheel had terug gevonden:

— Ik begrijp het, James; je zou graag weten wat er gebeurd is, is het niet? Welnu, luister.

En met een paar korte woorden bracht Rafles de reus op de hoogte van de gebeurtenissen die zich de jongste twee uur hadden afgespeeld. Met steeds stijgende gramschap luisterde James toe en zijn vuisten balden zich krampachtig toen zijn meester het verhaal beëindigde. En daarna barste hij los:

— Wat 'n schoelje, sir! Laten we direct op die Zukor afgaan en hem mores leren! U zult toch zeker niet toelaten dat die arme Miss Morgan in de macht blijft van die schurk!

— Dát in geen geval, James! zei Rafles met flikkerende ogen. — Maar alvorens wij tot de aanval overgaan, moeten we zekerheid hebben te zullen slagen. In de eerste plaats is het noodzakelijk dat we ons ontdoen van Zukor's spionnen. Nu we weten dat we bespied worden, zal zulks niet veel moeite kosten, doch we moeten er tevens voor zorgen dat we door middel van die mannen, het spoor van de misdadiger vinden en zijn schuilplaats ontdekken!

— Zeg maar, waar ik ze kan vinden, zei James woest; — dan zullen ze verder geen gelegenheid meer krijgen om hun neus in onze zaken te steken!

— Daaraan twijfel ik niet, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de forse gestalte van de reus beschouwde.

— Het komt er echter vooral op aan, ging hij verder, de mannen uit te schakelen, zonder dat de achterdocht van Zukor wordt opgewekt. En indien we die kerels zonder meer lieten verdwijnen, zou Zukor onmiddellijk argwaan krijgen en op zijn qui vive zijn. We zullen het ditmaal voorzichtig aan boord dienen te leggen, vooral daar Zukor, Miss Morgan in zijn macht heeft en niet aarzelen zou haar op een of andere wijze te doden, indien er zich moeilijkheden mochten voordoen. Ik heb echter mijn plan, doch om het practisch ten uitvoer te brengen, dienen we te wachten tot deze avond, want ook mijnheer Brent zal moeten meehelpen.

— Denkt u sir, dat mister Brent daartoe in staat zal zijn? vroeg James.

— Daar twijfel ik niet aan, antwoordde Raffles. — Mijnheer Brent heeft een hevige schok gekregen, doch zijn gestel is jong en veerkrachtig en zal, na de insputing en een paar uren rust, ongetwijfeld de inzinking overwonnen hebben. Maar vertel me eens, zou onze nieuwe vliegmaschine tegen vanavond klaar kunnen komen?

De reus krabde zich nadenkend op het hoofd en zei dan aarzelend:

— Ik vrees van niet, sir. Als ik dag en nacht doorwerk, zou ik wel op een paar dagen klaar kunnen komen, maar eerder toch niet.

Raffles dacht enkele ogenblikken na.

— Jammer, zei hij, — daar valt dus niet aan te denken. Maar toch moeten we kunnen beschikken over een vervoermiddel, dat ons desgevallend, in korte tijd buiten het bereik van Zukor zou kunnen brengen.

— Misschien de duikboot sir, merkte James aarzelend op. — U weet dat deze zich in de buurt van Leigh, nabij de Theemsmonding bevindt.

— Dat is zo, zei Raffles goedkeurend. Met de auto kunnen we Leigh binnen een paar uur bereiken en ons de hulp van onze „Nautilus” verzekeren.

Er werd op de deur geklopt en Gaston kwam binnen met op het zilveren presenteerblad een brief, welke aan Raffles was gericht. De grote avonturier begreep onmiddellijk wie de afzender was en balde onwillekeurig de vuisten. Hij bedwong zich

echter spoedig, nam de brief van het blad af, scheurde de omslag stuk en zoals hij vermoed had, vond hij een blocnote-blaadje, dat ditmaal echter niet speciaal geprepareerd was. Blijkbaar vond Zukor het beneden zijn waardigheid, tweemaal hetzelfde middel op zijn tegenstander toe te passen. Het briefje bevatte slechts een paar korte regels en een schampere trek vloog over het gelaat van Raffles toen hij las:

„Sir Neville,

Zoals ik van een tegenstander als u wel verwachtte, heeft mijn vorig briefje, dat de dood in zich droeg, u niet geschaad; mijn tweede zet heeft u echter niet kunnen beletten en Miss Morgan bevindt zich, zoals u wel reeds zult vermoed hebben, in mijn macht. Het is een erge slag voor uw jonge vriend en ik excuseer mij dat ik tot dit middel mijn toevlucht moest nemen. Het is echter noodzakelijk om u onmiddellijk tot daden te dwingen en ik ben benieuwd wat uw eerste tegenzet zal zijn. Daar ik u niet wil teleurstellen, deel ik u mede dat ik de mannen, die u en uw vrienden moesten schaduwen, heb terug getrokken. Daar het nu uw beurt is, onthoud ik mij voorlopig van alle verdere actie. Ik kan u ook nog zeggen, iets wat uw jonge vriend waarschijnlijk genoeg zal doen te vernemen, dat Miss Morgan het naar alle omstandigheden heel goed maakt.”

Ook ditmaal droeg het briefje geen ondertekening, doch dat was ook niet nodig, daar de geadresseerde heel goed wist, van wie het epistel afkomstig was.

Langzaam frommelde Raffles het briefje in elkaar, wendde zich tot James en zei op kalme toon:

— Dat was wel min of meer te verwachten! Zukor is nogmaals een slag voor en we zullen een ander middel moeten verzinnen om hem te verschalken.

Met een paar woorden vertelde Raffles de inhoud van het briefje, doch James scheen niet erg onder de indruk van het feit dat Zukor zijn spionnen had terug getrokken. En zijn enig commentaar, dat welsprekend was voor het grote vertrouwen dat hij in zijn meester stelde, uitte hij met de volgende woorden:

— Ach wat, sir, u vindt er wel wat op en dan zullen we die Zukor zodanig te pakken nemen, dat hem alle verdere lust om briefjes te schrijven, wel zal vergaan.

WAARIN MISS MORGAN HAAR SCHOENEN UITTREKT EN PARIJS IN STAAT VAN OPWINDING VER- KEERT.

Allerlei vreemde gevoelens overweldigden Miss Morgan toen ze in de auto had plaatsgenomen, tussen de beide mannen in, die haar op het vliegveld hadden aangehouden. Alles was zo vlug en verbijsterend in zijn werk gegaan dat haar de tijd ontbrak om rustig te kunnen nadenken over de gebeurtenis die haar was overkomen. Maar zelfs indien ze niet verrast was geweest bij de vlugge afwikkeling van de zaak, dan nog zou het bij haar niet opgekomen zijn dat zij het slachtoffer was geworden van een geraffineerd bedrog en in handen gevallen was van de gevaarlijkste en misdadigste tegenstander die Rafles in zijn loopbaan ooit ontmoet had en wiens brein haast alle reacties van de grote avonturier scheen te kunnen voorzien.

Het was het eerste bezoek dat Miss Morgan aan Engeland bracht, zodat het haar helemaal niet opviel dat toen de auto waarin zij had plaatsgenomen, eenmaal Croydon achter zich had gelaten, de grote weg naar Londen links lieten liggen en zich in de richting van Rochester of Chattam voortbewoog. Die wetenschap had het meisje trouwens weinig kunnen baten, want op een gegeven ogenblik prikte een der mannen haar met een kleine, zeer fijne injectienaald door haar kleed heen in de bovenarm en nauwelijks had Miss Morgan de tijd om een gil te slaken of een vreemde, onverklaarbare loomheid overviel haar en ofschoon zij niet het bewustzijn verloor en in staat was zich haar toestand te realiseren, toch miste zij elke kracht om zich op een of andere wijze te verzetten. Haar hersenen werkten normaal, maar merkbaar trager dan in gewone omstandigheden het geval was. Het was een heel gek gevoel, dacht ze, te weten dat de mannen naast haar helemaal geen beamten van Scotland Yard waren, doch elke vitaliteit te missen om door het stellen van een of andere daad, een poging aan te wenden om te ontsnappen. Het leek alsof zij de macht over haar wil verloren had, zonder nochtans op een of andere wijze in denken of handelen beïnvloed te worden. Ze kon

praten, zich bewegen, nadenken, maar juist het kleine contact dat al deze handelingen een uitgesproken persoonlijk cachet gaf, en waardoor ze in staat was zichzelf te zijn, ontbrak volkomen. Het was alsof een ongekende dwang op haar werd uitgeoefend, een dwang waartegen geen enkel verzet mogelijk bleek en waarvan het resultaat duidelijk het onmiskenbare maar ook duivelachtige genie van professor Zukor tot uiting bracht.

Weliswaar kende Miss Morgan professor Zukor nog niet, maar toch begreep ze in handen te zijn gevallen van een van Rafles' vijanden, die in haar een gemakkelijk te hanteren wapen zag om tegen de grote avonturier aan te wenden. Op een of andere wijze moest die vijand lucht gekregen hebben van haar komst en had blijkbaar weten te beletten dat Rafles en zijn vrienden haar te Croydon opwachtten. Volkomen begreep het meisje nu de samenhang der gebeurtenissen, maar was niet in staat ook maar door één woord of één gebaar uiting te geven aan haar verzet tegen dit complot.

Intussen snelde de auto in razende vaart over de brede asfaltweg en naderde langzaam Chattam. Toen de wagen de eerste straten dezer stad kruiste, wendde een der mannen zich tot Miss Morgan en zei op auto-ritaire toon:

— Indien iemand je iets vraagt, dan ben je Mrs. Mildred Jones en ben ik Harry Jones, jouw echtgenoot, terwijl mijn vriend naast je onze neef Joe Clinton is! Alle drie wonen we te Londen en begeven ons nu naar Frankrijk om een vacantiereis te ondernemen met een yacht dat toebehoort aan onze oom, Daniel Cowan. Heb je het begrepen?

— Ja, lispelde Miss Morgan automatisch, terwijl ze zich tevergeefs trachtte te verzetten tegen het idee dat de man naast haar, die haar de injectie had toegediend, als haar echtgenoot zou doorgaan. Het bleek haar echter onmogelijk zich te onttrekken aan de zonderlinge invloed die de inspuiting bij haar had teweeg gebracht en haar wil totaal had uitgeschakeld. Toen de auto op de kade van de Theems tot stilstand werd gebracht, stapten Miss Morgan en haar beide begeleiders uit en begaven zich langs een kleine loopbrug naar het dek van een stevig, zeewaardig yacht, terwijl de auto, die hen had gebracht, reeds in vlugge vaart was weggereden. Het leek of men op het yacht nog slechts gewacht had op Miss Morgan en haar beide begeleiders, want nauwelijks

hadden ze het dek betreden of het vertreksein weerklonk, de machines begonnen te dreunen en de meertouwen werden losgegooid. Langzaam verwijderde de boot zich van de kade en zette koers naar de Theemsmonding om van daar uit de Noordzee te bereiken. Op bevel van de man die zozegd haar echtgenoot moest verbeelden, daalde Miss Morgan de trap af die van het dek naar de cabines leidde. Het meisje kreeg een kleine kajuit toegewezen, die eenvoudig doch smaakvol was ingericht en die haar tijdens de reis tot verdere verblijfplaats zou dienen. Het scheen dat men alleszins met haar komst rekening had gehouden, want op het kleine tafeltje dat deel uitmaakte van de bemeubeling der kajuit stond een eenvoudig diner op haar te wachten. Het moest wel zijn dat de inspuiting die haar was toegediend niet de minste invloed uitoefende op haar eetlust, want toen Miss Morgan de krachtige geur opsnoof die haar vanuit de schotels tegemoet kwam, voelde ze plots met een stellige zekerheid dat ze honger had, en een erge honger ook! Tijdens de tocht van New-York naar Londen had ze bijna niets gebruikt omdat ze de luchtziekte vreesde en ze er weinig eer in stelde de reis met een ontstelde maag mee te maken. Ze aarzelde dan ook niet onmiddellijk aan tafel plaats te nemen en zich met volle overgave van de schotels te bedienen. Wie haar belagers ook waren en wat ze ook met haar voorhadden, 'n feit was, dat ze moest toegeven, dat ze over een kok beschikten, die de Franse keuken op zijn duimpje kende. Er was een heerlijk gevarieerd voorgerecht, soep, een lekkere vleespastei en tal van andere heerlijkheden. Het maal werd besloten met een kopje lekkere mokka uit een zilveren kannetje en na afloop van deze gastronomische ritus voelde Miss Morgan zich tweemaal zo fit als tevoren. Het nutten van al deze heerlijkheden had heel wat tijd in beslag genomen en plots realiseerde het meisje zich dat het vaartuig reeds enige tijd een grotere deining vertoonde, wat erop wees dat het in open zee voer. En als het ware om de verrassing geheel te volmaken werd Miss Morgan zich tevens bewust van het feit dat de willoosheid van daarstraks plaats had gemaakt voor een meer zelfstandig optreden; of zulks nu te danken was aan het smakelijke maal dat ze had genoten, ofwel of de kracht van de inspuiting was uitgewerkt, was iets waar het meisje zich weinig of niets het hoofd over brak. In haar groeide alleen de

vaste wil zich de handelwijze die haar te beurt was gevallen, niet langer te laten welgevallen en ze stond op het punt de kajuit te verlaten, om op een of andere wijze haar ontvoerders rekening en verantwoording te vragen voor hun onbeschaamd optreden, toen bescheiden op de deur werd geklopt, en een man op de drempel verscheen, die haar op beminnelijke toon goedenavond wenste.

Ofschoon Miss Morgan bij haar komst op het yacht deze persoon niet had ontmoet, toch begreep zij onmiddellijk dat hij degene was, die de verantwoordelijkheid droeg voor haar ontvoering.

Het scherpgetekende gelaat, het hoge voorhoofd en de diepliggende onrustig flikkerende ogen gaven hem het uitzicht van iemand met een sterk ontwikkelde intelligentie. Op zicht zou men zijn leeftijd tussen vijfenveertig en vijftig jaar hebben geschat, ofschoon hij in werkelijkheid de zestig reeds naderde. In de enkele seconden die het meisje zich dat alles had gerealiseerd, had de bezoeker zijnerzijds zijn onvrijwillige gaste met één blik naar waarde geschat.

Gebruik makend van de verrassing die zijn komst had teweeg gebracht, wendde hij zich tot Miss Morgan en vroeg:

— Ik hoop dat mijn bezoek geen stoornis voor u betekent, Miss. Ik zou dat heel jammet vinden. Voor mij en voor u zou het meebrengen, dat vele punten duister zouden blijven!

Het meisje had zich langzaam over haar verbazing heen gezet en zei op koele, minachtende toon:

— Het staat u vrij mijnheer, te blijven of te gaan, daar ik vermoed niet meer te zijn dan een gevangene en dus op geen enkel privilege beroep kan doen. Want over het voorrecht der ridderlijkheid, voegde ze er bitter en honend aan toe, zullen we in de huidige omstandigheden liever niet spreken!

Met iets in zijn blikken dat waardering kon betekenen, had de bezoeker kalm naar de woorden van het meisje geluisterd en antwoordde met een hoofdknikje dat ongetwijfeld als een goedkeuring bedoeld was.

— Het verheugt mij, Miss, te bemerken dat u niet behoort tot de categorie der domme en ijdele vrouwspersonen, iets wat ik mij ook bezwaarlijk kon voorstellen van iemand die Rafles tot zijn vrienden telt. Vermits u echter geen beslissing neemt wat betreft mijn heengaan of mijn blijven, zal ik zo vrij zijn mezelf te introduceren. U vergist zich echter, als u denkt als gevangene

over geen enkel privilege te beschikken; alleen gaat mijn ridderlijkheid niet zo ver dat ik u kan toestaan te vertrekken!

— En met welk recht beschikt u over mijn vrijheid, mijnheer! riep Miss Morgan verontwaardigd uit. U overtreedt niet alleen de wet maar schiet daarenboven te kort in uw plicht als gentleman.

— Ik vraag wel excuse, Miss Morgan, zei de bezoeker op zachtmoedige toon, maar ik wil u doen opmerken dat ik een geleerde ben en geen gentleman en dat ik geen enkele wet erken dan die welke ik mezelf heb gesteld. Laat ik me echter eerst even voorstellen: mijn naam is Zukor, professor doctor Zukor; wiens enige verlangen er op het ogenblik in bestaat om Jonh Rafles uit de weg te ruimen.

Het meisje keek de man voor haar half onthutst en half ontzet aan, zij kon niet begrijpen dat iemand, die kennelijk over een hoge cultuur en beschaving beschikte, zo maar zonder de minste aandoening, zelfs zonder de minste schaamte, zich op dergelijke wijze kon uitlaten.

— Wat bedoelt..... u daarmee? hijgde ze.

— Alleen datgene wat ik zeg! gaf de professor zonder enige blijk van aandoening haar ten antwoord.

— Maar dat is monsterachtig! zei Miss Morgan met afschuw. Er zijn geen edeler en trouwarter mensen dan Rafles en zijn vrienden en als het in uw bedoeling ligt hen te doden kan het niet anders of u moet een verdorven mens zijn!

— Van dat standpunt uit heb ik de zaken nooit bekeken, zei Zukor, met iets in zijn stem dat naar sarcasme zweemde.

— Maar dat is het juist, ging hij verder, het feit dat Rafles en zijn vrienden zijn zoals u hen afschildert, verplicht mij ertoe hen onschadelijk te maken. Twee maal reeds hebben ze mij gedwarsboomd in de uitvoering van mijn plannen en ofschoon ik een zeer breeddenkend mens ben kan ik dergelijke ongepaste inmenging in mijn zaken onder geen enkel beding dulden!

Het meisje keek hem met een uitdrukking van verbijstering en ongeloof in haar ogen, aan.

— Ik begrijp niet wat u bedoelt....., stamelde ze. Indien het waar is dat Rafles en zijn vrienden u bij een of ander in de weg zijn getreden, dan kan het niet anders of uw bedoelingen waren misdadig.

— Dat hangt af van het standpunt dat

men hierbij inneemt, zei Zukor scherp. De wereld van heden is bloeddorstiger en wreder dan de jungle ooit geweest is of zou kunnen zijn. In China en ook in andere landen nog sterven mensen van honger op straat, terwijl er nochtans levensmiddelen in overvloed zijn om iedereen behoorlijk te laten leven. Enkele jaren geleden heeft deze wereld mij uitgestoten omdat ik zogezegd mijn bevoegdheden was te buiten gegaan en op dat ogenblik heb ik besloten mij op die wereld te wreken!

— Maar dat is pure waanzin! zei Miss Morgan met afschuw in de stem. Het is niet omdat enkele mensen u iets hebben in de weg gelegd dat u zich op zovele onschuldige anderen moet wreken.

— U is nog jong, Miss Morgan, zei Zukor vergoelijkend, u hebt nog nooit armoede gekend, nooit moeten strijden om uw bestaan, zodat het U niet moeilijk valt een gemakkelijker idealisme te huldigen. — Ik echter, ging hij met bitterheid verder, heb de mensen in hun ware gedaante leren kennen en heb steeds moeten vaststellen dat het zwakke, lafhartige en bloeddorstige sluipdieren waren, bevreesd voor hen die ze niet baas konden, en onverbiddelijk voor degenen die zwakker waren dan zijzelf. De mens, in zijn ware gedaante wordt slechts door de vrees voor de straf weerhouden om zich geheel aan zijn instincten over te geven. En daarom zou het een zegen zijn wanneer ze van de aardbodem werden weggevaagd!

Met wijdoopen ogen van angst had Miss Morgan naar de woorden van professor Zukor geluisterd, wiens stem steeds luider was geworden en tenslotte in een schrill geluid eindigde. Toen hij zag hoe de uitdrukking van zijn gelaat het meisje schrik aanjaagde, herwon hij met ijzeren zelfbeheersing onmiddellijk zijn kalmte; op dezelfde effen toon waarmee hij begonnen was gaf hij het gesprek een andere wending:

— Doch dat zijn dingen die u bitter weinig zullen interesseren en wat nu uw rol in dit hele drama betreft, dient u slechts als lokaas voor Rafles en zijn vrienden. Misschien zult u van uw standpunt uit zoiets immoreel vinden, maar daar mijn doel erdoor gediend wordt vind ik deze handelwijze volkomen gerechtvaardigd. Toen ik hier binnentrad was mijn bedoeling u gerust te stellen betreffende uw lot, maar nu ik gehoord heb met hoeveel vuur u Rafles en zijn vrienden verdedigde, zal dergelijke geruststelling al heel weinig voor u betekenen. Toch kunt

u geloven dat ik niets kwaads tegen u in het schild voer, want het zou voor mij geen moeite hebben gekost de vloeistof waarmee u werd ingespoten zo krachtig te maken dat de toestand van willoosheid zich zou hebben bestendig.

Na al wat ze had meegemaakt, hadden de bekentenissen van Zukor Miss Morgan volkomen geschokt en ze vond zelfs de kracht niet meer om te antwoorden. Zukor zag dat het meisje de uitputting nabij was en daar hij meer gezegd had dan hij eigenlijk van plan was geweest, vond hij zijn aanwezigheid niet langer noodzakelijk. Hij wendde zich naar de deur en zei nog tot afscheid:

— Ik raad u aan, Miss Morgan, u in uw lot te schikken; bij alles wat u zou trachten tegen mij te ondernemen zou u alleen uzelf een slechte dienst bewijzen, zonder Rafles en zijn vrienden ook maar van enig nut te kunnen zijn. Om u echter gedeeltelijk te belletten aan dwaze impulsen toe te geven, zal ik de deur van uw kajuit gesloten houden, zodat u zich met recht als een gevangene zult kunnen beschouwen.

Hierop verdween professor Zukor en terwijl ze hem de sleutel in het slot hoorde omdraaien, liet het meisje zich languit op de brits vallen en brak in een zenuwachtige huilbui los, waardoor ze tenminste bereikte dat haar geschokte zenuwen langzaam tot rust kwamen.

**
**

Het was ongeveer twee dagen na de aankomst van Zukor te Parijs dat zich in de Franse hoofdstad een atmosfeer van zenuwachtigheid begon te verspreiden.

Miss Morgan had van deze aankomst helemaal niets gemerkt, evenmin als ze trouwens enige notitie had van de landing van het yacht in de kleine Franse vissershaven Le Tréport—.

Het was heel vroeg in de ochtend, volgend op de dag waarbij het meisje door Zukor ontvoerd was geworden, dat het sierlijke stoomyacht de onaanzienlijke haven binnenvoer en aan de walkant meerde. Een paar nieuwsgierige douanen hadden even een bezoek gebracht aan de boot maar daar weinig of geen bagage werd meegevoerd, en ze daarenboven een vorstelijke fooi ontvingen had hun onderzoek niet veel om het lijf gehad. Vooraleer het yacht zijn anker had uitgeworpen, had Zukor de voorzorg genomen

Miss Morgan eenzelfde inspuiting toe te dienen als de dag tevoren, haar in de auto was gegeven. Het aan wal gaan, evenals het verdere afreizen naar Parijs had zodoende geen enkele moeilijkheid opgeleverd, daar alle papieren volledig in orde waren bevonden. Tijdens de lange autorit had het meisje, dat vermoeid en uitgeput was, bijna voortdurend geslapen en het was slechts de volgende morgen, toen ze na een rust van bijna vierentwintig uur, in een haar totaal vreemde kamer ontwaakte, dat ze zich langzaam de bijna ongelooflijke gebeurtenissen, die ze had meegemaakt, duidelijk kon herinneren. Er was bij haar geen spoor meer overgebleven van vermoeidheid en ook de twee inspuitingen die haar waren toegediend, schenen volledig te zijn uitgewerkt. Waar ze zich eigenlijk bevond wist ze helemaal niet en een blik door het brede raam, dat aan de buitenkant echter van stevige, ijzeren spijlen was voorzien, maakte haar niet veel wijzer, daar het uitzicht volledig onttrokken werd aan haar blik, door de zware, diepruisende beukebomen, die de woning geheel schenen te omringen.

De wetenschap dat de verblijfplaats van Zukor zich te Courbevoie bevond zou haar trouwens heel weinig hebben gebaat, want de villa was inderdaad langs alle zijden omringd door een brede gordel van bomen en bevond zich bovendien op een zeer afgelegen plaats.

Eenmaal was het Miss Morgan die dag gelukt uit haar kamer te glippen, waarvan de deur door een of andere omstandigheid ongesloten was gebleven. Zij had haar schoenen uitgetrokken en was zachtjes sluipend op haar kousen de lange gang afgesloten tot ze een trap bereikte die naar een hogere verdieping voerde. Ze begreep wel dat er heel weinig kans bestond op ontsnapping en dat vooral de benedenverdieping scherp zou worden bewaakt. Misschien, dacht ze, is het wel mogelijk langs een raam aan de achterzijde te ontvluchten en met behulp van aaneengeknoopte beddenlakens naar beneden te glijden. De tocht was echter op een teleurstelling uitgelopen want evenals haar kamer, waren alle ramen van stevige ijzeren staven voorzien, zodat langs die weg geen enkele mogelijkheid tot vluchten bestond. Ook haar hoop om eventueel ongemerkt het gelijkvloers te bereiken en dan door de deur te ontvluchten werd spoedig de bodem ingeslagen, want nauwelijks was

ze de trap afgedaald en bevond ze zich opnieuw in de gang waarop haar kamer uitkwam, toen Zukor plots als een geestverschijning voor haar oprees. Ze was heel erg geschrokken en verwachtte een uitbarsting van den professor, doch deze scheen helemaal niet te begrijpen, of schijnbaar wilde hij het niet begrijpen, wat het meisje van plan was geweest, want zonder een woord te spreken had hij haar zijn arm geboden en haar naar haar kamer teruggeleid, waarvan hij de deur ditmaal zorgvuldig achter haar had gesloten. Dit was haar eerste en laatste avontuur geweest tijdens de twee dagen dat ze in de villa verbleef, en de enige verandering die haar was opgevallen was dat de bediende die haar 's morgens haar ontbijt had gebracht, vervangen was geworden. Daar ze Zukors opvattingen kende, bestond er niet de minste twijfel bij haar, betreffende het lot dat deze man, die door onachtzaamheid haar kamerdeur had vergeten af te sluiten, beschoren was geworden.

Miss Morgan bemerkte ook niets van de eigenaardige stemming die sinds vierentwintig uren Parijs had aangetast en die in de hoofdstad een toestand had geschapen, welke op sommige ogenblikken de paniek nabij kwam. Gelukkig had men de ware toedracht tot hiertoe nog steeds voor het grote publiek verborgen weten te houden, maar toch zou het niet lang meer duren of de waarheid moest doordringen en de gevolgen daarvan zouden dan waarschijnlijk niet te overzien zijn en fataal blijken.

Nochtans was alles zeer eenvoudig en haast onmerkbaar begonnen.

In één der bekendste klinieken van de stad was een der knapste chirurgen bezig met een zeer gevaarlijke operatie, toen hij op een gegeven ogenblik tekenen van zenuwachtigheid begon te vertonen, de hand aan het hoofd bracht en blijkbaar duizelig op de grond neerstortte. Onmiddellijk snelde men hem ter hulp, doch bij nader onderzoek bleek dat de dokter plotseling overleden was zonder dat men de oorzaak van het bliksemnelle overlijden kon achterhalen. Het geval werd nog geheimzinniger toen men na een paar minuten bemerkte hoe het lichaam van de getroffene allengs een groene tint aannam. De onderbroken operatie werd door een andere arts voortgezet, terwijl het lichaam van de zo plots overleden chirurg naar een speciaal daartoe ingericht vertrek werd overgebracht, waar een paar collega's

het lichaam aan een grondig onderzoek onderwierpen. Dit onderzoek scheen echter heel wat tijd in beslag te nemen, en het duurde zelfs zo lang dat de hoofdverpleegster zich ongerust begon te maken en op de deur ging kloppen, zonder echter antwoord te krijgen. Ofschoon geheel tegen de reglementen van het huis in, opende ze de deur op een kier, om met een ontzettende angstschreeuw de gang af te hollen onder het uitroepen van de herhaalde kreet:

— La mort vertel! La mort vertel!

Haar uitzinnig gekrijs deed van alle kanten dokters, assistenten en verpleegsters toelopen, doch geen hunner was in staat de vrouw, die met alle tekenen van afschuw in de richting van de door haar opengelaten deur wees, te kalmeren. Een paar der toegesnelde mannen spoedden zich onmiddellijk naar de aangewezen plaats en bleven als versteend in de deuropening staan bij het schouwspel dat hun daar wachtte. Ook de hoofdchirurg, die door het rumoer was gesignaleerd geworden, en op zijn beurt een blik in de kamer wierp, huiverde onwillekeurig. Zonder echter zijn kalmte te verliezen, gaf hij onmiddellijk de nodige bevelen en liet de hoofdverpleegster die de oorzaak was van de beroering onmiddellijk naar haar woning overbrengen. Met een paar van zijn vertrouwde assistenten ging hij daarop de kamer binnen, na zich volledig te hebben gedesinfecteerd. Stuk voor stuk waren de drie mannen het eens dat men zich hier voor een vorm van een of andere, tot hiertoe onbekend gebleven besmettelijke ziekte stond, die haar werk bliksemsnel scheen te verrichten. Op bevel van de hoofdchirurg werden onmiddellijk alle nodige maatregelen getroffen die de verspreiding van deze vreselijke ziekte, die weldra de naam van DE GROENE DOOD zou dragen, moesten beletten. De kamer met al wat er in was, evenals de drie lichamen der overledenen werden overvloedig met alle voorradig zijnde desinfecterende middelen besproeid en bestoven, waarna het vertrek zorgvuldig werd afgesloten, terwijl zowel de reten der ramen als de deur langs de buitenkant met brede papierstroken werden dichtgeplakt.

Onmiddellijk hierop volgde een bespreking tussen de in het gebouw aanwezige dokters, welke bespreking door de hoofdgeneesheer werd geleid. Allerlei stellingen in verband met het geheimzinnig overlijden van drie hunner collega's werden beurtelings opgeworpen en daarna, toen ze ondeugdelijk

waren gebleken, ook weer verlaten.

Daar er geen enkele andere oplossing voor handen was, werd tenslotte aangenomen, dat de ziektekiemen afkomstig waren van de persoon die door het eerste slachtoffer was geopereerd, en onmiddellijke afzondering en observatie daarvan werd bevolen. Verder zou de hoofdgeneesheer zich in verbinding stellen met de rechterlijke autoriteiten en het parket alsmede met de openbare gezondheidsdiensten en de verschillende andere klinieken en hospitalen van de hoofdstad, opdat er onmiddellijk zou kunnen worden ingegrepen wanneer het verschijnsel van de groene dood zich nogmaals zou voordoen.

Tenslotte kreeg een der aanwezige dokters het bevel een kort verslag op te stellen van de verschijnselen die met deze ziekte van de groene dood gepaard gingen en van de te treffen maatregelen die zich onmiddellijk opdrongen bij een soortgelijk geval: te weten: ogenblikkelijke desinfectie van al het materiaal en personen die in de nabijheid waren, of zouden bevinden en het onmiddellijk afsluiten en verzegelen van het vertrek waar de ziekte zich zou demonstreren.

Vierentwintig uren lang scheen het alsof de groene dood zich tevreden had gesteld met de drie slachtoffers, welke door hem werden gemaakt, en scheen het verschijnsel tot stilstand te zijn gekomen. Het was reeds zover, dat in sommige bladen, die tevoren het sterfgeval der drie dokters in grote letters op de voorpagina hadden vermeld, de draak begonnen te steken met het ernstige gedoe van den hoofdgeneesheer der betrokken instelling, toen plots op verschillende, ver van elkaar verwijderde punten der stad, de groene dood nogmaals, en op even mysterieuze wijze als de eerste keer, toesloeg en verschillende slachtoffers maakte. Onmiddellijk werden de nodige maatregelen getroffen om het gevaar te beperken, en een der bekendste bacteriologen van de gehele wereld, Dr Ezechial Evrart, werd met het onderzoek naar de bacil, die de groene dood blijkbaar veroorzaakte, belast. Geen uur later verspreidde zich in de medische kringen van de hoofdstad bliksemsnel het gerucht dat ook Dr Evrart door de groene dood was getroffen, toen hij pas een aanvang had gemaakt met zijn onderzoek op het lichaam van een der slachtoffers. Een grote zenuwachtigheid maakte zich meester van het corps der dokters en al diegenen die van verre of nabij met de behandeling van zieken in verband stonden, alsmede ook van

de openbare besturen, en reeds was er sprake dat de gemeenteraad van Parijs én de kabinetsraad in spoedvergadering zouden bijeenkomen, om de maatregelen te bespreken die bij een uitbreiding van de epidemie van de groene dood, dringend getroffen zouden moeten worden.

Een deel van deze zenuwachtige stemming sloeg over op de Parijse bevolking en nog nooit hadden de terrassen der café's op de boulevards en de openbare plaatsen van de stad zoveel drukte gekend en zoveel meningen horen verkondigen; dit alles betreffende de geheimzinnige sterfgevallen der laatste vierentwintig uren, door mensen die beweerden in het geheim te zijn ingewijd.

En toen langzaam de avond over de hoofdstad viel en de lichten op de Place d'Etoile, de Champs Elysées, de Place de la Concorde en op alle belangrijke punten een feeëriek schijnsel begonnen af te werpen, was er bijna geen enkele Parijzenaar, die niet met een zekere onrust zijn bed opzocht, zich afvragend of hij niet het volgende slachtoffer zou zijn van de geheimzinnige ziekte, die onder de naam van DE GROENE DOOD bekendheid had verworven.....

HOOFDSTUK IV

WAARIN WE TERUGKEREN TOT RAFLES EN ZIJN VRIENDEN EN DE EERSTE SCHERMUTSELINGEN MET ZUKOR BEGINNEN.

Op het ogenblik dat de paniek zich te Parijs begon te verspreiden in verband met De Groene Dood, en verschillende Parijzenaars hals over kop de stad verlieten, stapten in de Gare du Nord drie mannen uit de sneltrein van de lijn Dieppe-Paris.

Niemand van Scotland Yard echter, zelfs de scherpzinnige Marlowe niet, evenmin als de meest gewiekste detective van de Franse Sûreté, zou in de drie nieuw aangekomene, Rafles en zijn vrienden hebben kunnen herkennen. De drie mannen hadden zich zodanig vermomd, dat geen enkel spoor van hun werkelijke identiteit was overgebleven, terwijl ze bovendien elk afzonderlijk reisden en niet het minste contact met elkaar onderhielden. Het moeilijkste probleem was Henderson geweest, wiens reusachtige gestalte

nogal opvallend was; dit had Rafles doen besluiten van de trouwe chauffeur een soort arbeider te maken, zoals die bij honderdtallen in het Franse kustgebied aan de wederopbouw werkzaam zijn. De figuur van de reus leende zich het best tot deze vermomming en daar zijn gefingeerde beroep, hem gemakkelijk tot derde-klas reiziger stempelde, zou hij allerminst de aandacht op zich vestigen, in de massale stroom der andere reizende arbeiders.

Rafles op zijn beurt, had al héél weinig moeite gehad met zijn vermomming en het blauwe colbert pakje dat hij voor deze gelegenheid had aangetrokken, kon hem om het even welk beroep doen uitoefenen. Hij reisde tweede klas en wist zonder moeite te bereiken dat hij geheel verloren scheen in de kring van zijn reisgenoten.

Ook Charles van zijn kant had zich goed uit de slag weten te trekken en speelde zijn rol van branie-achtige nietsdoener, die driehonderdvijfenzestig dagen van het jaar vacantie nam, zo uitstekend en zo jongensachtig onbeschaamd, dat de vrouwelijke passagiers in het compartiment geen oog van hem aflieten en af en toe verleidelijk in zijn richting lonkten.

De drie mannen hadden in de voorbije nacht met de duikboot „De Nautulus” het kanaal overgestoken en waren een paar uur na vertrek vanuit Leigh in de nabijheid van Dieppe geland. Ze hadden de duikboot achtergelaten in een met rotspunten bezaaide kreek, die hierdoor bij de vissers, als zeer gevaarlijk stond aangeschreven en daarom nooit bevaren werd. Op bevel van Rafles had Henderson de periskoop verwijderd en was de boot vastgeankerd, op zulk 'n wijze, dat de bovenkant geheel door het water werd bedekt.

Tijdens de tocht over het kanaal had Rafles een plan de campagne ontvouwd, waarover Charles zowel als James, méér dan opgetogen waren. Voor het verlaten van de boot hadden de mannen hun respectievelijke vermomming aangenomen en er werd besloten dat zij langs afzonderlijke weg zich naar Dieppe zouden begeven, om van daar uit met de eerste sneltrain naar Parijs te stomen. Want, dat Zukor zich te Parijs moest bevinden was voor Rafles een vaststaand feit geweest, toen hij via de radio de verontrustende berichten over de Groene Dood, die Parijs teisterde, had vernomen. Als in een flits had Rafles de gehele combinatie onmiddellijk doorzien en een paar

proeven in zijn laboratorium hadden hem onmiddellijk bewezen dat zijn inzicht juist was geweest. De in een onbekende, dodelijke substantie gedrenkte brief, welke Rafles van Zukor had ontvangen, was daarvoor een duidelijk bewijs. Immers, nadat Rafles het gift of wat die onbekende stof ook mocht zijn, van het papier had afgescheiden, en er een miligram had van toegediend aan een witte muis, stierf het diertje bliksemsnel en in dezelfde omstandigheden als de slachtoffers van de Groene Dood. Vol ontzetting was het Rafles duidelijk geworden dat het helse brein van Zukor een meedogenloos wapen had weten te vervaardigen, waarmee hij dood en verderf over de mensen wou brengen! Als bekwaam bacterioloog zag de Grote Onbekende onmiddellijk in op welke wijze Zukor klaarblijkelijk te werk ging:

Naar alle waarschijnlijkheid had de professor een oorspronkelijk ongevaarlijke microbe of bacil, zoals bijvoorbeeld van griep, influenza, zodanig weten te bewerken, dat zij draagsters waren geworden van de geheimzinnige stof waarmede de brief doordrenkt was, en die zelfs in de kleinste hoeveelheid, een dodelijke uitwerking had. Rafles had onmiddellijk zijn plannen klaar en nog geen uur daarna bevonden hij en zijn vrienden zich op weg naar Leigh waar zich de Nautulus bevond. Afsproken werd dat de drie mannen, eenmaal Parijs bereikt, zich afzonderlijk naar een kleine villa te Neuilly zouden begeven, 'n villa die Rafles sinds jaar en dag in huur had, en waar hij in omstandigheden als deze, zijn intrek nam, daar in een strijd als welke hij tegen Zukor zou moeten voeren, liefst niet in een hotel verbleef.

Het leek Rafles en zijn vrienden wel of de spanning in de Franse hoofdstad haar hoogtepunt had bereikt, en dat was inderdaad ook haast zo.

Tijdens de nacht..... en ook in de vroege morgenuren had de Groene Dood, en dit in verschillende wijken van Parijs, tientallen slachtoffers gemaakt; en ofschoon de politie de dagbladen verzocht had zo min mogelijk ruchtbaarheid aan deze gevallen te geven, toch hadden verschillende kranten in een speciale ochtendeditie, deze gevallen met blokletters aangekondigd. Een ieder die over de gelegenheid en de middelen beschikte, en bevreesd was voor zijn leven — en wie is dat niet? — haastte zich om veiliger oorden op te zoeken en verliet op stel en sprong La Ville Lumière, die blijkbaar bezig was in één

groot dodenhuis te veranderen.

Er heerste dan ook een niet te beschrijven drukte in de Gare du Nord, toen de trein uit Dieppe rond het middaguur binnenliep. Zoals afgesproken, begaven de drie mannen zich afzonderlijk naar de uitgang. Trouwens, bij de geweldige drukte en de zenuwachtigheid die op de perrons heerste, zou het toch haast onmogelijk zijn geweest voor de drie mannen om samen te blijven. De paniek onder de Parijzenaars scheen geweldig te zijn, zodat het leek alsof heel de stad leegliep. Rafles echter wist dat dit slechts schijn was, want hij begreep heel goed dat slechts diegenen die over geld beschikten hun heil in de vlucht konden zoeken. De minder door het lot begunstigen, zoals arbeiders, bedienden, kleine winkeliers, ambtenaars, enz., zij die de millioenen-bevolking van Parijs uitmaakten, beschikten niet over de middelen om zich te onttrekken aan wat het noodlot misschien voor hen beschoren had.

Het duurde meer dan tien minuten vooraleer Rafles erin slaagde een taxi te bemachtigen en slechts door het beloven van een hoge fooi, kon hij de chauffeur ertoe bewegen hem naar de villa te Neuilly te voeren.

Tijdens de drie kwartier die de rit duurde, dit tengevolge van de geweldige drukte, welke op alle verkeerspunten heerste, maakte Rafles kennis met de grote opgewondenheid, waarin de Parijzenaars verkeerden en die schril afstak bij de luchthartigheid waarvan ze vroeger steeds blij hadden gegeven. In zijn rad, levendig taaltje, dat door zijn accent dadelijk aan Mont Parnasse deed denken, diste de chauffeur de gehele geschiedenis van de Groene Dood aan Rafles op. En met de onschuldige overdrijving waaraan elke Fransman zich bezondigt, groeide het aantal doden bij het telkens verspringen van de taximeter. Zoals in alle dingen, kwam ook hier weer de Franse mentaliteit, zij het dan ook op het plan van het lugubere, tot haar recht. De chauffeur beschreef de gesel van de Groene Dood met een pathetiek die de vreselijke terreur haast als een nationaal monopolium deed voorkomen! Rafles moest vaststellen, dat, ondanks de angst die zich in verbijsterende mate van de Parijzenaars had meester gemaakt, er toch in hun houding nog iets heldhaftigs was, al sproot deze heldhaftigheid dan ook voort uit de ongebreidelde zucht om te epateren. In ieder geval kon de grote onbekende uit het relaas van den chauffeur opmaken dat de Groene Dood met

verschrikkelijke snelheid uitbreiding nam en goed op weg was om eerst geheel Parijs en daarna Frankrijk volledig uit te roeien!

Toen de kleine auto de villa bereikte, had Rafles reeds bliksemsnel zijn plannen gemaakt: de enige weg die hij kon bewandelen was zich in verbinding te stellen met de autoriteiten en met hun hulp de schuilplaats van Zukor op te sporen. De enige gedachte die hem nog bezielde was zo vlug mogelijk aan de slag te gaan en zo mogelijk nog dezelfde dag. Graag had hij den chauffeur opdracht gegeven te wachten, doch hij verwierp dit idee, daar hij geen enkel risico wenste te nemen en vooral niet wou dat de man zijn beide metgezellen, die nog niet gearriveerd waren, te zien kreeg. Met een royale fooi, die de chauffeur een gefluit van waardering ontlokte, stuurde hij de taxi weg. Vervolgens opende hij de deur van de villa, na het sierlijke, met klinkers belegde tuinpad te zijn afgewandeld.

Er woei een zachte, melancholische wind als een klein ruisend geluk door de bomenkruinen der populieren, iepen en ceders waarmede de villa was omringd, doch Rafles lette helemaal niet op dit melodieuze geluid, dat in andere omstandigheden hem steeds met diepe vreugde en vertedering vervulde. Zijn geest was echter te veel in beslag genomen door de kwellende gedachte aan de misdadige maniak Zukor en aan het lot van Miss Morgan, die zich in diens macht bevond.

Naar Rafles met een eerste oogopslag kon zien, bevond de villa zich in keurig onderhouden staat en leek het of het slechts acht dagen, en geen zes maanden geleden was dat hij ze voor het laatst had betrokken. Bij zichzelf moest hij toegeven dat Madame Corbeille, die een paar kilometer verder een klein huisje betrok, zich op schitterende wijze van haar taak als huisbewaarster kweet. Eén van de vele kleine diensten, zoals Rafles er in zijn leven reeds honderden had bewezen, had deze oude, gepensioneerde weduwe, wier man in de oorlog van 1914—1918 aan de Marne was gesneuveld, tot een der talloze getrouwen gemaakt van de Grote Onbekende, zoals er over alle werelddelen verspreid waren. Madame Corbeille kende Rafles slechts als Mister Wellington, naam waaronder de grote onbekende de villa had gehoord, en ofschoon de weduwe vermoedde dat dit niet de echte naam van den huisheer was, was haar aan-

hankelijkheid zo groot, dat ze blindelings elk bevel opvolgde.

Het duurde nog ruim een half uur vóórleer Charles en daarna Henderson opdaagden. Geen der beide mannen had een taxi kunnen vinden en ze hadden zich moeten vergenoegen met opeengepakt in een autobus, Neuilly te bereiken. Zij hadden daarbij een mars van een tweetal kilometer moeten doen, want de villa bevond zich een heel eind weg van een der hoofdwegen waarop het vervoer per autobus geschiedde.

Evenmin als Rafles, had geen zijner vrienden iets ongewoons opgemerkt hetgeen zeer verklaarbaar was, want ten eerste waren ze uitstekend vermomd en ten tweede kon Zukor onmogelijk weten op welke wijze Rafles en zijn vrienden Parijs zouden bereiken.

Evenals de grote avonturier, waren Charles en James vol verhalen over de Groene Dood, zoals zij die uit de mond van hun medereizigers hadden vernomen. Rafles kon merken dat het getal der doden op astronomische wijze met de minuut steeg, doch hij was verstandig genoeg om te beseffen dat de in omloop zijnde verhalen van een ongemene fantasie getuigden. Doch indien er slechts een tiende gedeelte van waar mocht zijn dan was de toestand nog méér dan erg genoeg!

Met een paar woorden bracht Rafles zijn beide metgezellen op de hoogte van zijn plannen, en hoe wonderlijk het ook moge klinken, ditmaal opperde Charles niet het minste bezwaar tegen het feit, dat zijn vriend zich in het hol van de leeuw zou wagen en met de Parijse politie wenste samen te werken. Misschien was hij ervan overtuigd dat in de huidige omstandigheden en met de verwarring, die ook wel in het politiecorps zou heersen een dergelijke tactiek weinig gevaar kon opleveren; of misschien ook, was het de angst voor het lot van Miss Morgan die hem van elke tegenwerping deed afzien.

James, die zo gelukkig was als een kind, toen hij bemerkte dat in de kleine keuken alles op zijn plaats was gebeven zoals hij het had verlaten, zorgde vlug voor een eenvoudig stevig middagmaal met de ingrediënten die hij in een winkeltje aan de bushalte had aangeschaft. Gedurende het maalgang Rafles over tot het verdelen van de rollen; voorlopig kwam het nog daarop neer dat Charles en James in de villa zouden vertoeven, terwijl Rafles zijn opwachting zou gaan maken bij de diensten der Parijse

recherche. De beide vrienden zouden zich vooral moeten vergewissen van de goede staat der geheime wapenplaats waar alles voor handen was dat in de strijd tegen Zukor van groot nut zou kunnen zijn.

Na enkele vergeefse pogingen te hebben aangewend om telefonisch een taxi te bestellen, gelukte Rafles er eindelijk in verbinding te krijgen met een garage, die beloofde een wagen te sturen op conditie dat hij werd gekocht. De grote onbekende maakte geen enkele tegenwerping, daar het in de loop der volgende uren toch noodzakelijk zou zijn over een auto te beschikken. Het half uur dat met wachten heenging, besteedde de grote avonturier aan een opmonterend gesprek met Charles, wiens angst jegens het lot van Miss Morgan duidelijk was waar te nemen. Wel verkeerde hij niet meer in de tragische toestand van de nacht te voren, maar toch scheen een groot deel van zijn vitale kracht verloren te zijn gegaan en verdrongen door een begrijpelijke moedeloosheid. De grote onbekende begreep wel dat de non-activiteit waartoe zijn vriend voorlopig gedoemd was, terneerdrukkend moest werken, maar daar was vooreerst niet aan te denken. Toen de wagen tenslotte arriveerde, drukte de Grote Onbekende de hand van zijn vrienden en beloofde, hen zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van zijn bereikte resultaten.

**

't Was rond twee uur in de namiddag toen Rafles aan de Boulevard des Palais arriveerde, waar, vlak tegenover het Paleis van Justitie, de Parijse politieprefectuur was gevestigd, beter bekend onder de naam „Quai des Orfèvres”. De Grote Onbekende was met dit gebouw tamelijk vertrouwd, want herhaaldelijk had hij het in de loop der jaren bezocht, soms geheel vrijwillig, zoals nu, maar ook een paar keer onder bewaking van politieagenten.

In dit gebouw, dat sinds enkele eeuwen de tand des tijds had getrotseerd, was het eigenlijke hart van het Parijse politieapparaat geïnstalleerd. Hier liepen allen draden samen van het netwerk, dat de politie in den loop der tijden over het uitgestrekte gebied der Franse hoofdstad had gespannen. En ofschoon elke wijk zijn eigen commissariaat en ook zijn eigen arrestantenlokalen had, toch was het in de prefectuur der Quai des Orfèvres dat over alle belangrijke zaken be-

slist werd. Want niet alleen was de prefectuur het hoofdkwartier van de gewone „flics”, maar tevens verleende ze herbergzaamheid aan de diensten der Sûreté, het uitgebreide corps van detectives, inspecteurs, en commissarissen der criminele recherche, die optraden in alle belangrijke zaken, waar tegenover de gewone politiediensten machteloos stonden.

En het was naar deze afdeling dat Rafles zijn schreden richtte, na de chauffeur van zijn auto het bevel te hebben gegeven op hem te wachten. Afgaande op zijn onfeilbaar geheugen, doorkruiste de grote onbekende allerlei sombere gangen en besteege kronkelende trappen, enigszins geamuseerd door de geweldige drukte die er in het gebouw scheen te heersen. Er was inderdaad een voortdurend heen en weer gedraaf van agenten, detectives en inspecteurs, terwijl deuren links en rechts van hem open en dicht gingen en mannen met rapporten van de ene kamer naar de andere renden.

Tenslotte echter bereikte Rafles de plaats waar hij wezen moest en bleef staan voor een deur waarop te lezen stond:

CENTRALE RECHERCHE DER SURETÉ”

Hoofdcommissariaat.

Zonder aan te kloppen opende de bezoeker de deur en kwam terecht in een klein, schaars bemeubeld vertrekje, waar een drietal mannen achter rinkelende schrijfmachines druk bezig waren. Een paar stoelen langs de wand wezen erop dat dit vertrek een soort antichambre was, waar eventuele bezoekers hun beurt dienden af te wachten. Met een barse uitdrukking op het gelaat, hief een der rechercheurs het hoofd op en vroeg geïrriteerd door de stoornis van het bezoek:

— Nou, wat mot je?

Rafles glimlachte onmerkbaar om deze weinig toeschietelijke wijze van begroeting. Hij begreep echter dat de beambten, door de gebeurtenissen der jongste dagen, dag en nacht in het getouw, over hun zenuwen heen waren. Waarschijnlijk dachten ze, zoals haast steeds het geval was, te doen te hebben met een van die maniakken die de politie met allerlei onbenulligheden en dwaze „ontdekkingen” lastig vallen.

Rafles stoorde zich dan ook niet aan deze, weinig hartelijke ontvangst, en zei op beminnelijke toon:

— Ik zou graag hoofdcommissaris Baccart

spreken, over een zeer belangrijke kwestie.

De rechercheur keek zijn bezoeker aan, wou een bits antwoord geven, doch bedacht zich toen hij Rafles enigszins nauwkeuriger opnam. Zijn beroepskennis en -instinct deden hem onmiddellijk vermoeden dat de man die voor hem stond, geen gewone praatjesmaker was van het bekende soort. Daar hij echter bevel had gekregen de hoofdcommissaris voor geen enkel feit te storen, wanneer het geen buitengewoon dringende dienstzaak was, zei hij schouderophalend:

— De hoofdcommissaris is voor 't ogenblik voor niemand te spreken. Indien U iets bijzonders heeft, kunt U zich best tot de dienst der recherche wenden, de deur hier tegenover.

— Het spijt me, zei Rafles geamuseerd, maar wat ik te vertellen heb, is alleen voor de hoofdcommissaris.

Onder het uitspreken van deze woorden, had de Grote Onbekende zijn vulpen losgeschroefd en schreef vlug enkele woorden op een naamkaartje, dat hij de verblufte rechercheur overhandigde.

— Als U zo vriendelijk wilt zijn, vervolgde Rafles poeslief, om dit kaartje aan de hoofdcommissaris te bezorgen, zult U zien dat ik gelijk heb.

De rechercheur keek de spreker weifelend aan, doch de wijze waarop Rafles zich gedroeg maakte wel enige indruk op hem. Zonder een blik op het kaartje te werpen en schouderophalend alsof de zaak hem niet verder aanging, begaf de rechercheur zich naar de deur, achterin het vertrek, klopte aan en trad binnen.

Het leek alsof het kaartje dat Rafles had doen bezorgen, nog meer toverkracht bezat dan de bekende spreuk van „Sesam open U” uit de oosterse vertelling van „Alibaba en de veertig rovers”, want enkele seconden later werd de deur met een driftige ruk opengeworpen en verscheen de rechercheur, die Rafles heftig wenkte om binnen te komen. Volmaakt onverschillig, alsof hij de opwinding die zijn kaartje scheen veroorzaakt te hebben, niet scheen te merken, trad de Grote Onbekende het vertrek binnen, terwijl de rechercheur de deur eerbiedig achter hem sloot. Met één oogopslag zag Rafles dat het werkvertrek van hoofdcommissaris Baccart, ofschoon eenvoudig, toch met stijl was bemeubeld. Een grote, eikenhouten schrijftafel, bedekt met allerlei rapporten, een drietal telefoontoestellen en een microfoon, domineerde in de eerste plaats

het vertrek; verder stonden er een paar rooktafeltjes met enkele lage fauteuils er om heen, terwijl in de hoek links van het bureau, zich een paar dactylotafeltjes bevonden, met de onmisbare schrijfmachines. Een wand van het vertrek was haast volledig ingenomen door een reusachtige kaart van Parijs, waarop elke wijk in afzonderlijke kleur was gemerkt, terwijl van uit het gebouw der prefectuur een ontelbaar aantal zwarte lijnen, diagonaalsgewijze zich naar talloze punten verspreiden, klaarblijkelijk naar de verschillende wijkcommissariaten en andere hulpdiensten der politie. Verder duidde een aantal donkerblauwe punten de plaats aan, waar de standplaats was der verschillende overvalswagens die radiofonisch met de prefectuur in verbinding stonden.

Aan de tegenovergestelde wand hing een reeks ingelijste foto's die, zoals Raffles wist, de beeltenis droegen van beroemde voorangers van hoofdcommissaris Baccart. En achter het eiken bureelmeubel bevond zich een breed, opschuifbaar raam, dat uitzicht gaf op de sombere binnenkoer der prefectuur. Het raam was het enige, uitwendige teken van modernisatie dat aan het oude gebouw te bespeuren viel, en Raffles kon zich vrij gemakkelijk voorstellen hoeveel moeite het de hoofdcommissaris moest hebben gekost om de vroegere, smalle, getraliede ramen, door dit brede, moderne te doen vervangen.

Ofschoon, zoals reeds gezegd, Raffles verschillende keren reeds vrijwillig en onvrijwillig bezoeker van de prefectuur was geweest, was dit de eerste maal dat hij het werkvertrek van hoofdcommissaris Baccart betrad. Met één oogopslag had de grote onbekende alle bijzonderheden ervan in zich opgenomen en toen hij de vijf personen bemerkte, die bij zijn binnentreden uit hun zetels waren opgestaan, en nieuwsgierig in zijn richting keken, begreep hij onmiddellijk dat hij midden in een conferentie was terechtgekomen. Waarover deze, door zijn komst onderbroken, bespreking gegaan was, kon Raffles ook zonder enige toelichting wel vermoeden. Zonder twijfel betrof het hier de verschrikking van de Groene Dood, die de gehele hoofdstad had gealarmeerd en die alle openbare diensten voor een haast hopeeloos vraagstuk stelde.

Al deze indrukken schoten de Grote Onbekende bliksemsnel door het hoofd, in een paar seconden, die zijn binnentreden scheidten van de begroeting door de Hoofdcom-

missaris, die nu met een paar vlugge passen op Raffles toetrad, zeggend:

— Eh bien, mon cher collègue, hoe komt het dat Scotland Yard ons niet van uw komst op de hoogte heeft gebracht?

En zich tot de vier andere personen, die zich in het vertrek bevonden, wendend, vervolgde hij:

— Messieurs, dit is Inspecteur Harris van Scotland Yard, die ik de eer heb U voor te stellen.

En achtereenvolgens hun namen en kwaliteit noemend, stelde hij de aanwezigen aan Raffles voor als: Bijzondere commissaris Didot, Commissaris Régnier, Hoofdinspecteur Maigret, en de bijzondere gevolmachtigde van het Departement van Justitie: Derrien.

En terwijl de heren onderling de gewone beleefdheden uitwisselden, ging hoofdcommissaris Baccart verder:

— Wel, mon cher Harris, ik moet bekennen dat uw kaartje mij als een donderslag heeft getroffen! Is het werkelijk juist wat U daarop geschreven hebt? En als zich nogmaals van de werkelijkheid te overtuigen, las Baccart de paar regels, die Raffles zo vlug toegang hadden verschaft tot de commissaris, nogmaals halfluid voor:

— „indien u een einde wilt maken aan de Groene Dood, is het noodzakelijk dat U mij onmiddellijk ontvangt!”

— Wel, mijnheer de Hoofdcommissaris, zei Raffles na alle plichtplegingen te hebben beëindigd, ik geloof dat ik U wel enigszins op een dwaalspoor heb gebracht.

— O, zei Baccart helemaal mismoedigd, terwijl de opgeruimdheid plots geheel van hem afviel.

— Nee, nee, zei Raffles, terwijl hij vluchtig glimlachte, het is niet wat U bedoelt. Als ik zeg dat ik U op een dwaalspoor heb gebracht, geldt dit niet voor de woorden die ik op het naamkaartje schreef, maar wel voor het naamkaartje zelf.

— U bedoelt, zei Baccart verward, terwijl zijn geest tevergeefs de geheimzinnige woorden van Raffles trachtten te verwerken, U bedoelt.....

— Juist, zei Raffles, dat is het. Ik ben geen inspecteur van Scotland Yard en mijn naam is niet Harris!

Hoofdcommissaris Baccart wiste met de rug van zijn hand de zweetdruppels van zijn voorhoofd, steunde een paar maal, en zei tenslotte:

— Mijnheer, wilt U alsjeblieft duidelijk

zijn en kort: Wie is U, wat weet U van de Groene Dood, en wat komt U hier eigenlijk doen?

— U vraagt me te veel ineens, Hoofdcommissaris, om kort te kunnen zijn! Ik zal het U echter niet al te moeilijk maken en daarom in de eerste plaats uw eerste vraag beantwoorden: Ik ben John Rafles!

Geen pen is bij machte de ontsteltenis, het ongelooft en de verrassing te beschrijven, welke zich beurtelings aftekenden op het gelaat der vijf politiemannen, toen Rafles deze woorden had uitgesproken. De totale verbouwereerdheid der mannen had niet groter kunnen zijn, wanneer een nest met giftige slangen over hun hoofd werd uitgestort, of wanneer de bodem onder hun voeten was weggeschoven!

En van deze gelegenheid maakte de Grote Onbekende gebruik, om in de volslagen stilte, die op zijn woorden volgde, verder te gaan.

— Ik begrijp, mijne heren, dat de schok voor U misschien wel een beetje te hevig is. U vraagt zich misschien af waar ik de brutaliteit vandaan haal om hier binnen te stappen en U mijn naam te zeggen als gold het de gewoonste zaak van de wereld. Wat ik echter geschreven heb over De Groene Dood is volkomen waar, en ik ben naar Parijs gekomen om met of zonder uw hulp hieraan een einde te maken! Ik ken het geheim van de Groene Dood, en als u enkele ogenblikken naar mij wilt luisteren kan ik U van veel dingen op de hoogte brengen, die U waarschijnlijk nog niet weet.

Terwijl de grote onbekende deze woorden sprak, waren de vijf politiehoofden langzamerhand van hun ontsteltenis bekomen. De eerste impuls van Hoofdcommissaris Baccart was, zich naar zijn schrijftafel te wenden, waar zich de elektrische alarmknop bevond. Halverwege echter bleef zijn hand in het ijle zweven, waarna hij zijn arm weer omlaag bracht. Hij keek naar zijn vier collega's, die als het ware op het punt stonden zich op Rafles te werpen, wreef een paar maal zenuwachtig met de hand over zijn wang, en zei tenslotte haperend:

— Ik..... euh..... Monsieur..... euh... Rafles..... dit is, enfin..... dit is al te bar!! Ik wil zeggen, verbeterde hij zichzelf haastig, dit is een al te grote verrassing. Wij kennen uw reputatie en daarom, vervolgde hij aarzelend, terwijl hij wanhopige pogingen deed om zijn figuur te redden, daarom kunnen wij de toestand begrijpen. Maar U zult

moeten toegeven dat de situatie voor ons enigszins..... tuh..... delicaat is.

Rafles knikte instemmend met het hoofd, een voorbeeld dat door de vier collega's van Baccart werd beaamd.

— Ik begrijp uw standpunt volkomen, zei Rafles toegeeflijk. Van uw gezichtspunt uit beschouwd, ben ik iemand die onmiddellijk diende te worden gearresteerd. Neen, neen, spreek me niet tegen, vervolgde de Grote Avonturier, toen hij bemerkte dat Baccart hem in de rede wou vallen. In normale omstandigheden zou het uw plicht zijn, mij zonder meer te doen aanhouden. Het feit echter, dat ik hier geheel vrijwillig kom en wel om u dingen te vertellen die Parijs en misschien geheel uw land van de ondergang kunnen redden, maakt de toestand gecompliceerd.

— Juist! zei hoofdcommissaris Baccart. Indien het waar is, dat U belangrijke dingen weet over De Groene Dood, dan, ja dan kunnen wij niet anders doen dan uw hulp aanvaarden. Voor alle eventualiteit echter, vervolgde Baccart snel, terwijl hij een blik van verstandhouding wisselde met zijn collega's zou het beter zijn dat wij... euh... ons accoord stelden dat U euh..... wel degelijk Harris heet. Dat zou alles veel eenvoudiger maken, begrijpt U?

Rafles knikte instemmend. Hij snapte waar Baccart heen wou. De hoofdcommissaris was iemand die zich graag aan de veilige kant hield en wanneer hij en zijn collega's deden, alsof ze niet twijfelden aan de identiteit van inspecteur Harris, dan zou, wanneer later iets zou uitlekken, van dit vreemde bezoek, alleen aan de hoofdcommissaris het verwijt kunnen worden gericht, dat hij verzuimd had om Scotland Yard om nadere inlichtingen te vragen over de vermeende Harris. En dan zou Baccart zich gemakkelijk kunnen verontschuldigen, met te wijzen op het ontzaggelijke werk dat door de Groene Dood was veroorzaakt, waardoor navraag naar Harris was vergeten geworden.

Toen Hoofdcommissaris Baccart uit de blikken van zijn medewerkers begrepen had dat ook zij niets liever wensten dan de ware identiteit van hun bezoeker te vergeten, wendde hij zich met een joviaal gebaar tot Rafles:

— En nu, mijnheer... euh... Harris... indien U akkoord is met deze regeling, laat horen wat U over de Groene Dood weet!

Met een breed gebaar wees Baccart de

grote avonturier een fauteuil aan, waarin deze zich in een gemakkelijke houding neervlijdde, 'n voorbeeld dat door alle andere werd gevolgd.

En toen begon Rafles het vreemde, wonderlijke en verbijsterende verhaal over alles wat hij van professor Zukor afwist en de laatste ondervindingen welke hij met deze maniak had opgedaan. Ademloos, en zonder de spreker ook maar eenmaal te onderbreken, luisterden zijn toehoorders, terwijl Baccart van sommige dingen vlug aantekeningen maakte. De conferentie duurde meer dan twee uren en toen Rafles het gebouw verliet, wist hij dat op hetzelfde ogenblik het hele Parijse Politiecorps, met inbegrip van de Sûreté, de nodige instructies ontving, die ongetwijfeld de misdadige plannen van Zukor, zoal niet zouden verijdelen, dan toch grotendeels zouden schaden.

HOOFDSTUK V.

WAARIN HENDERSON VAN ZICH DOET SPREKEN EN EEN VILLA IN AS WORDT GELEGD.

Plus minus tweeduizend politieagenten, alsmede een paar honderd beambten en inspecteurs van de Sûreté, voorzien van korte, eenvoudige instructies, in verband met de maniak die dood en verderf over de Franse hoofdstad had gebracht, doorkruiste Parijs en omstreken op zoek naar gegevens. Een paar uur nadat Rafles het gebouw van de politieprefectuur was binnengetreden, was het gehele politieapparaat van de Ville Lumière onder hoogspanning in werking getreden.

Tientallen mensen per uur stierven nog altijd als zovele slachtoffers van de Groene Dood, vrijwilligers voor lijkenruiming legden een heldhaftige moed aan de dag, waagden hun leven en werden soms binnen enkele minuten door de dood overvallen; dokters, ziekenverplegers, bacteriologen en al wie van ver of nabij met de zorg voor de openbare gezondheid in contact stond, deden bijna het onmogelijke om de ziekte te neutraliseren in bepaalde gebieden. Nog steeds werden de uit Parijs vertrekkende treinen door een angstige massa bestormd, maar

desondanks ging het leven in de Franse hoofdstad verder.....

Zoals de zaken ervoor stonden, had de politie slechts een korte tijd om de verwekker van de Groene Dood onschadelijk te maken. Tot dusver had men in den blinde getast, maar na de onthullingen van de grote avonturier hadden zowel de politie als de bacteriologische dienst bij het Ministerie van Volksgezondheid, aan wie de feiten waren medegedeeld, nieuwe moed gekregen. Nu men beschikte over een duidelijk aanvangspunt en de kiemdrager van de Groene Dood klaarblijkelijk moest gezocht worden onder een paar totnutoe nogal onschuldig gebleven bacteriën, kon men de bestrijding met meer afdoende middelen aanpakken. Toch was het een feit, dat in de eerste plaats de duivelse bewerker van het onheil onschadelijk diende te worden gemaakt, daar men niet wist of deze geen andere, nog meer verderfelijke plannen ten uitvoer wilde leggen. Het was dus vooral de taak van de politie om op krachtdadige wijze een grootscheepse actie te ontketenen, zonder daaraan echter enige ruchtbaarheid te verlenen. Er werden aan de politieambtenaren dan ook slechts die gegevens verstrekt, die weliswaar konden volstaan om Zukor op het spoor te komen, doch bij eventuele trawanten van hem, die lucht van de actie zouden kunnen krijgen, weinig of geen argwaan zouden wekken. Systematisch werden op de diensten der vreemdelingenpolitie alle kaarten aan een zorgvuldig onderzoek onderworpen, en tegen elke persoon die ook maar enigszins verdacht voorkwam, werden onmiddellijk maatregelen getroffen. Met het geduld van een spin die haar web weeft, werkte de politie en de Sûreté stuk voor stuk haar plannen uit, en zonder dat men moest overgaan tot grootscheepse razzia's, werden vanuit de bureau's der prefectuur een groot aantal wijken uitgeschakeld, wanneer uit onbetwistbare gegevens bleek dat Zukor daar niet kon huizen. Daar men het als een vaststaand feit kon aannemen dat de misdadiger over een aantal helpers moest beschikken, helpers die niet anders dan tot de onderwereld konden behoren, werden ook langs die kant ijverige naspeuringen verricht. Hier was het bureau der criminele statistiek dat aan de hand van haar uitgebreide documentatie en constrôlesysteem, alsmede langs de kanalen die in verbinding stonden met de onderwereld, de nodige inlichtingen diende te verzamelen. Hoofdcommissaris Baccart wist,

dat de tijd hem nauw was toegemeten, wilde hij kans hebben op succes. Hij wist ook dat het dagen, misschien wel weken kon duren vooraleer men langs administratieve weg succes zou kunnen boeken, doch hij wist tevens dat hij rekenen kon op de hulp van de man, die sinds jaar en dag de politie der vijf werelddelen had getrotseerd. Zelfs bij de politiediensten waren de hulpmiddelen en het genie waarover de grote avonturier beschikte, bijna legendarisch geworden, en daar Baccart wist dat deze hulpmiddelen ditmaal te zijner diensten stonden, was zijn werkkraacht wel vertiendubbeld! Met Rafles had hij afgesproken dat elke inlichting, welke in verband met Zukor ontvangen zou worden, hoe vaag die inlichtingen ook wezen mocht, hem onmiddellijk telefonisch zou worden medegedeeld. Zoals de hoofdcommissaris wist, beschikte Rafles over een zogenaamd „zesde zintuig” dat hem in staat stelde dingen te ontdekken, die ieder ander verborgen zouden blijven. En het was misschien wel de eerste maal in de geschiedenis der Parijse politie, dat een hoofdcommissaris van de Sûreté uit het diepst van zijn hart wenste, dat een der ondernemingen van John Rafles met volledig succes zou worden bekroond!

**
*

Intussen en geheel onbekend met de gebeurtenissen der laatste uren, ging het leven in Zukor's villa te Courbevoie normaal verder, althans in zoverre men de duivelse streken van de misdadige professor als normaal kon bestempelen. Miss Morgan ontving op gezette uren haar maaltijden, en trawanten van Zukor gingen de villa in en uit met opdrachten en bevelen, die op straffe des doods, kost wat kost, moesten worden uitgevoerd. Onder hen bevonden zich kiemdragers van de Groene Dood, maar het vreemde was dat deze individuen niet als slachtoffer vielen van de ziekte, ondanks ze in staat waren anderen te besmetten met dodelijk gevolg. Het liet geen twijfel dat Zukor over een serum beschikte dat een volkomen immuniteit tegenover „la mort verte” waarborgde. De professor zelf hield zich voortdurend op in het laboratorium dat hij in de kelder der villa had laten inrichten. Het moest wel zijn, dat de gruwelijke mensenhaat van Zukor tot volledige waanzin was uitgegroeid, want de schaarse keren dat hij de kelders verliet en in het daglicht ver-

scheen, boezemde de uitdrukking van zijn ogen, die als met een verterend vuur schitterden en ook zijn woeste gelaatsuitdrukking, zelfs zijn meest verdorven satellieten een panische schrik in. En Zukor was inderdaad op dat punt gekomen waarin slechts nog een klein sprankeltje van zijn geniaal brein aan de rede toebehoorde, terwijl het grootste gedeelte ervan reeds door misdadige waanzin geheel beheerst werd. Klaarblijkelijk was het dit laatste greintje van redelijk denken, vermengd met de sadistische neigingen van zijn ontspoord brein, dat hem op een gegeven ogenblik een bezoek deed brengen aan Miss Morgan en deze als invit e naar zijn laboratorium loodste. Zoals in dergelijke gevallen steeds gebeurt, speelde zich in de hersens van de professor het drama af van de man die zijn bijzondere genialiteit, zij het dan ook een misdadige, door mensen met intellectuele ontwikkeling wil bewonderd zien. In het uur, waarop zij menen dat hun opperste triomf in aantocht is, volstaat het hun niet meer, door misdadigers als onbetwistbaar meester te worden erkend en gevreesd, maar gaat hun verlangen er naar uit, de beschaafde wereld, de wereld waarin zij vroeger een voorname rol hebben gespeeld, als toeschouwer in hun misdadige handelingen te betrekken, zij het dan ook dat die wereld — zoals in dit geval — slechts door de persoon van Miss Morgan werd vertegenwoordigd. In aanvang stribbelde het meisje erg tegen en weigerde ze hardnekkig aan het verzoek van professor Zukor gehoor te geven; tenslotte echter, dodelijk beangstigd door de uitzinnige blik die de opwinding, welke haar weigering bij Zukor teweeg bracht, veroorzaakte, gaf zij uiteindelijk gehoor aan het vreemde verzoek. Eenmaal haar toestemming verkregen, ebde de opwinding bij Zukor enigszins weg en dreef hij het zelfs zo ver het meisje hoffelijk zijn arm aan te bieden, als gold zijn uitnodiging voor een of andere garden-partij. De angst van Miss Morgan was echter nog niet zo groot dan haar afschuw voor Zukor, zodat ze halstarig weigerde enige notitie te nemen van het gebaar, waardoor de professor zijn kennis met vroege beoefende omgangsvormen wilde demonstreren.

Eenmaal in de kelderverdieping aangekomen, tekende een grote verbazing zich af op het gelaat van Miss Morgan. De inrichting van het laboratorium was inderdaad, ofschoon op bescheiden schaal uitgevoerd,

zo indrukwekkend, dat niet alleen een leek, maar ook elke bacterioloog of electro-technicus van formaat, met ontzag zou hebben vervuld. Ofschoon niet ingewijd in de geheimen der wetenschap welke door Zukor practisch werd beoefend, begreep Miss Morgan instinctief dat zij hier voor een inrichting stond van iets, dat van groot formaat was.

Vooraf een vreemdsoortig uitzierend toestel, dat een warnet vormde van staal, glas en dikke, geïsoleerde draden, trok haar bijzondere aandacht. Het leek of Zukor, eenmaal in het middelpunt gekomen van datgene wat steeds zijn levenselement was geweest, een grotere spraakzaamheid aan de dag legde. Het was echter vooral, zoals we daareven hebben aangestipt, zijn verlangen om de beschaafde wereld te verbazen en met ontzag te vervullen die hem tot deze houding noopte. Zijn scherpe blik had duidelijk de belangstelling opgemerkt, die Miss Morgan ten opzichte van de geheimzinnige constructie aan den dag legde. Met een haast liefdevolle uitdrukking in zijn ogen streek Zukor met de hand over zijn gewrocht en zei met een eergierige toon in de stem:

— Ik zie, mijn beste Miss, dat dit toestel Uw belangstelling opwekt, en die belangstelling is het ook waard, hi! hi! hi!

Zijn lach klonk hoog en schrill, een geluid waarbij Miss Morgan een lichte huivering niet kon onderdrukken. En de koortsige glans in de ogen van Zukor groeide nog toen hij verder ging:

— Wat U hier ziet, maakt de trots uit van mijn leven. Tientallen jaren heb ik haast dag en nacht gewerkt vooraleer ik erin slaagde, deze constructie te vervaardigen! Indien ik het morgen moest aanbieden aan gelijk welk land, zou het mij zoveel geld opbrengen dat ik met één slag de rijkste man van de wereld zou zijn. Maar daarvoor, hi! hi! hi!, heb ik het niet gebouwd!

Zijn stem kreeg nu een meer krijsende klank en de woeste glans in zijn ogen, weerkaatst door het scherpe elektrische licht, deden hem voor Miss Morgan de gedaante aannemen van de baarlijke duivel zelf.

— Neen, neen, ging Zukor op diezelfde toon verder, het zal MIJN geheim blijven, en NIEMAND, hoor je — siste hij — NIEMAND zal het mij ooit ontfutselen!

— Waarvoor dient het ding, professor? fluisterde Miss Morgan hees, en het leek haar of zijzelf het niet was die, stamelend

deze vraag uitte, maar alsof het een stem was die ergens ver vandaan de woorden fluisterde.

— Waarvoor het dient? lachte de professor geheimzinnig, en een grijns vertrok zijn gelaat. — Wilt U werkelijk weten waartoe het dienen moet? Onder het uitspreken van deze woorden was hij een paar stappen naderbij getreden en keek het meisje met zo'n duivelse blik van vreugde aan, dat zij instinctief een paar passen achterwaarts deed. Zukor scheen het gebaar van afgrijzen niet te merken, geheel verdiept als hij was in zijn bespiegelingen over zijn levenswerk. De vraag van Miss Morgan scheen hem voor het eerst duidelijk bewust te hebben gemaakt van de werkelijke omvang zijner uitvinding. En alsof hij geheel in trance verkeerde, zei hij:

— Dit hier, dit lieve ding, daarmee zal ik morgen geheel Parijs, en als ik wil geheel Frankrijk verpulveren!

En zijn blikken als spitse pijlpunten op het meisje richtend, ging hij verder met een stem die niets menselijks meer had:

— Als U niets over atomen weet, dit hier is een atoomkanon! Ja, dat zou U niet zeggen, ging hij grinnikend verder, als U dat zo ziet. Het is niet wat men gewoonlijk onder een kanon verstaat, maar ik heb het zo gedoopt omdat het toestel in staat is langs elektrische weg atoomkernen in de ruimte te slingeren, naar om het even welke plaats welke ik begeer, in een straal van meer dan driehonderd kilometer!

Het was alsof een koude hand zich om het hart van Miss Morgan sloot. Een duizeling overviel haar en het leek of het bloed in haar aderen bevroren was. Ze wankelde als was ze dronken en één ogenblik dacht ze het bewustzijn te gaan verliezen. Ze hoorde de stem van Zukor nog slechts van héél ver en het klonk haar toe als het sissen van een kwaadaardig kruipdier, terwijl ze de zin van zijn woorden niet meer begreep. Slechts met uiterste inspanning van al haar wilskracht gelukte ze erin zich staande te houden, ofschoon het gehele laboratorium als een mallemlen om haar heen scheen te draaien, met als middelpunt het grijnzende, bijna fosforiserende gelaat van Zukor, dat in een krampachtige, duivelse grijns vertrokken scheen te zijn. Slechts langzaam herstelde ze van de ondergane schok en voelde ze het bloed naar haar hersens terugvloeien. De vreemde moeheid echter, die ze in haar leden gevoelde bleef nog nawerken

toen ze reeds in staat was tot normaal denken. Koortsachtige beelden doorflitsten haar brein, beelden van verwrongen staal en rokende puinhopen in een dor, van alle leven gespeend landschap. Haar slapen bonsden en het kloppen van haar hart, dacht ze, moest zelfs voor Zukor hoorbaar zijn. En dan kwam een vermetel plan in haar op: het was alsof ze bezielde werd door een geheime kracht, die haar denken geheel beïnvloedde, een hypnose die van bovennatuurlijke oorsprong scheen te zijn en haar eigen wil het zwijgen scheen te hebben opgelegd. Een alles overheersend gevoel van spankracht scheen zich van haar te hebben meester gemaakt, spankracht die uitgegroeid was tot een loutere dwangvoorstelling. Het was niet zijzelf, maar iets buiten haar dat van haar bezit scheen te hebben genomen en plots in een handeling die Zukor allerminst had voorzien, greep ze met een krampachtig gebaar een ijzeren staaf, die naast haar op de lange laboratoriumtafel lag, stortte zich vooruit en sloeg als razend toe in het warnet van staal, glas en draad, die Zukor's constructie vormde. Dit alles geschiedde zó bliksemsnel, dat de glazen buizen reeds versplinterd op de grond lagen en de draden als strohalmen waren doorgeknaapt, vooraleer de professor uit de wezenloosheid van één enkel ogenblik ontwaakte. Met een gebrul dat aan een verscheurend dier deed denken, schoot Zukor vooruit met waanzinnige moordlust in de ogen, terwijl een wit schuim van razernij hem op de mond kwam. Zijn klauwachtige handen sloten zich om de hals van Miss Morgan, juist op het ogenblik dat alle kracht haar begaf en zij in een zwarte, duistere diepte scheen neer te storten, een diepte die de eendeloosheid van de dood scheen vooraf te gaan.....

**
*

Ongeveer een half uur voor deze zaken zich afspeelden, rinkelde voor de zooveelste maal de telefoon in de villa, welke Rafles betrokken had. Weliswaar had Rafles, sinds hij enkele uren geleden het politieprefectuur had verlaten, niet stilgezeten, maar zijn grote hoop om Zukor vlug op het spoor te komen, had hij toch op de politie gevestigd. Hij wist dat hij over te weinig gegevens, tijd en vooral hulpmiddelen beschikte, hulpmiddelen waarvan de politie ruimschoots voorzien was. Charles en James hadden met vreugde

de terugkeer van hun vriend begroet en hadden met de meeste aandacht naar het relaas van zijn ondervindingen geluisterd. Het viel Charles wel enigszins tegen dat niet onmiddellijk actief kon worden opgetreden, maar zoals Rafles uiteenzette, was ditmaal de politie beter gewapend om enige spoor van de misdadiger te ontdekken. Wel verwaarloosde Rafles niet zijn speciale informatiebronnen aan te boren, die hij in Parijs, zowel als in elke andere grote wereldstad, sinds jaar en dag te zijner beschikking had. Daartoe was hij er met Charles op uitgetogen om een bezoek te brengen aan enkele speciale adressen in de buurt van Montmartre. Henderson werd bij het telefoontoestel achtergelaten en kreeg opdracht om, indien er enig belangrijk bericht vanwege de politie mocht komen, hij de grote avonturier onmiddellijk diende op te bellen. Hij schreef voor de reus een drietal telefoonnummers op van vertrouwensmensen, waar hij te bereiken zou zijn.

Herhaaldelijk reeds had de politie zich in verbinding gesteld met de reus en getrouw had deze naar de mededelingen geluisterd. Tot dusver echter was er niets geweest dat bijzondere aandacht verdiende. Het was een gewone opsomming van de maatregelen welke door Baccart waren getroffen, maatregelen waarvan Rafles op de hoogte diende te worden gebracht, omdat ze mogelijk zijn eigen plannen dienstig zouden kunnen zijn. En nu de telefoon weer rinkelde nam James plichtsgetrouw de hoorn af en luisterde, terwijl hij zich klaarmaakte om op een bloc-note korte notities te maken. Ditmaal echter scheen de boodschap van véél meer gewicht dan de vorige tot hiertoe waren geweest, want terwijl hij luisterde, nam het gelaat van James langzaam een rode kleur aan, een bewijs van grote opwinding bij deze steeds onverstoorbare figuur. Zenuwachtig maakte hij met zijn potlood enkele korte aantekeningen en haakte na het einde van het gesprek vliegensvlug weer in, om onmiddellijk daarop terug in te schakelen en een der nummers te draaien welke Rafles had opgegeven. Bij het eerste nummer boekte hij geen succes, want toen hij in gebroken Frans naar Sir Neville vroeg, antwoordde men aan het andere einde van de draad dat deze reeds meer dan een half uur geleden was vertrokken. Bij het draaien van het tweede nummer echter had de trouwe metgezel van Rafles meer geluk, want onmiddellijk kreeg hij zijn meester aan

het toestel. Met een van opwinding trillende stem deed James lezing van de boodschap welke de politie hem had gegeven. Het kwam hierop neer, dat een paar inspecteurs der Sûreté erin geslaagd waren een individu in te rekenen, dat na een zeer bewogen ondervraging bekend had in verbinding te staan met professor Zukor. De aanhouding was een dier gebeurtenissen geweest, die de dagbladen wellicht als „toeval” zouden bestempelen, maar eigenlijk te danken waren aan de nauwgezette contrôle der politie. James sloeg echter dit gedeelte over, daar het weinig aan de zaken toedeed en gaf slechts de voor Rafles belangrijke gegevens op. Toen de aangehoudene op krachtdadige wijze tot bekentenissen was gedwongen geworden had de politie van hem vernomen dat Zukor zich ophield in een villa te Courbevoie, terwijl tevens ten naastenbij de juiste ligging werd bepaald. Het spreekt vanzelf dat onmiddellijk enkele overvalswagens werden gemobiliseerd en naar James zei, zouden deze nu reeds een paar minuten onderweg zijn.

Toen Rafles die feiten vernam dacht hij enkele ogenblikken bliksemsnel na. De plaats waar hij zich bevond was tamelijk ver af en hij begreep dat, met welke halsofbrekende snelheid hij ook zou rijden, hij onmogelijk vóór de politie te Courbevoie kon zijn. Er was hem nochtans veel aan gelegen dat Zukor niet door een ontijdig vertoon van een uitgebreide, gewapende macht, een laatste duivelse streek zou kunnen beramen. Vooral het lot van Miss Morgan baarde hem in die omstandigheid veel zorg, en het was om die reden ook dat hij zeide:

— Luister, James, ik laat het jou over te beslissen; Charles en ik kunnen niet tijdig daar zijn voor de politie arriveert. Toch lijkt het mij noodzakelijk dat Zukor niet de kans krijgt nog een of andere streek uit te halen, wanneer hij merkt dat de politie zijn schuilplaats heeft ontdekt. Het is een geluk dat wij geen gebruik gemaakt hebben van de auto om naar Parijs te komen, zodat je de wagen kunt gebruiken, indien je er iets voor voelt. Je weet, James, ging Rafles op dringender toon verder, dat er heel veel op het spel staat, en wanneer er slechts één man bij de villa van Zukor arriveert zal dit niet onmiddellijk verdenking opwekken. Het is een zéér gevaarlijke onderneming maar.....

— Ik begrijp het Sir, ik vertrek onmiddellijk. En de daad bij het woord voegend verbrak

de reus de verbinding, vooraleer Rafles nog verder een woord in het midden had kunnen brengen. James had slechts enkele luttele seconden nodig om zich van al het nodige te voorzien, wat hem bij een eventueelgevecht met Zukor's bende van dienst zou kunnen zijn, rende vlug naar de auto, welke aan het tuinhek geparkeerd stond, nam achter het stuurwiel plaats en zette de wagen in beweging. Honderd meter verder had de reus de snelheid reeds zo hoog opgedreven, dat bij elke bocht de banden een gierend geluid maakte en slechts een ervaren chauffeur als hij, was in staat ongelukken te vermijden. Het was een voordeel voor James, dat bij elk vroeger bezoek van Rafles aan Parijs, hij zijn meester verscheidene malen door de prachtige omstreken van Neuilly en Courbevoie had rondgevoerd. Daardoor kwam het dat hij bijna met stellige zekerheid de plaats wist, waar de villa van Zukor zich moest bevinden. De reus haalde uit de wagen alles wat er uit te halen was, en slechts toen hij zijn doel begon te naderen minderde hij de vaart om geen ontijdig alarm te verwekken. Na een paar minuten ontdekte hij aan zijn linkerzijde, op een paar honderd meter voor hem de plaats welke overeenstemde met de aanduiding die de politie had gegeven. Het hart van de reus klopte van blijdschap toen hij zag dat er in Zukor's villa nog een volmaakte rust scheen te heersen. Ongetwijfeld zou de komst van de politie nog slechts een tiental minuten uitblijven, maar James dacht grimmig bij zichzelf, dat dit ruimschoots volstond om zijn opdracht te vervullen.

Zukor's verblijf was langs alle kanten door een dichte bomenrij omsloten, terwijl het perceel tevens met een stevig netwerk van staaldraad was omringd. Het voordeel echter dat Zukor genoot van deze totale afgeslotenheid voor de buitenwereld, was niettemin ook een nadeel, daar men vanuit de villa de rijweg niet kon controleren. Toen hij ongeveer in de buurt van het toegangshek was gekomen, had James reeds zijn plannen ontworpen. Hij begreep dat het geen zin zou hebben tijd te verliezen door aan te bellen of iets dergelijks; een stoutmoedig plan had zich in zijn geest vastgezet en met een vaart van ruim zestig km per uur, liet hij de auto op het toegangshek afstormen. James wist dat het een heel gevaarlijke onderneming was, want bijaldien het hek meer weerstand zou bieden dan hij verwachtte, zou een noodlotige af-

loop voor hem haast onvermijdelijk zijn. Hij begreep echter ook, dat een snelle handwijze slechts, hem een kans zou geven om Zukor en zijn trawanten te verrassen, en zonder aarzelen gaf hij aan zijn impuls toe. De neus van de auto kwam met een ontzettende kracht tegen het ijzeren smeedwerk aan en instinctief bukte James zich één onderdeel van een seconde, terwijl op hetzelfde ogenblik de glasscherven van het windscherm rinkelend om hem heen vielen. Dit gebaar had hem wis en zeker het leven gekost, indien het hek had standgehouden, doch in de loop der sterren stond zulk een levenseinde voor James blijkbaar niet geschreven. Integendeel werd het hek krakend uit zijn hengsels gerukt en sloeg daverend tegen de grond, terwijl de auto met ingedrukte bumper als het ware een sprong maakte. De wagen slingerde geweldig, doch Henderson die zich intussen weer had opgericht, gelukte erin het stuur meester te blijven. Een oogwenk later had hij de vijftig meter die hem van de villa scheidden, afgelegd, en met gierende remmen kwam de wagen tot stilstand. Als een projectiel dat uit een katapult werd geschoten, vloog James de treden van het bordes op en wierp zich met volle geweld op de zware voordeur. Er was in zijn handelen iets van het uitzinnige, want onder meer normale omstandigheden zou hij minstens beproefd hebben of de deur wel werkelijk gesloten was. De drang echter, om met Zukor af te rekenen, was bij James zo groot, dat elke normale handeling hem tijdverlies scheen. Kreunend nochtans weerstond de deur aan de eerste aanval, doch een tweede nog krachtiger schouderstoot deed het slot uit zijn voegen springen. Het was een feit dat Henderson, welke geweldige lichaamskracht hij ook ontwikkelen kon, deze daad geen tweede maal ooit in zijn leven zou herhalen. De woede echter en de blinde drang om te overwinnen, alsmede de zekerheid dat slechts een bliksemsnelle handeling elke tegenzet van Zukor zou weten te verijdelen, verdriedubbelde de krachten van deze kolos.

Op hetzelfde ogenblik dat de beide gedeelten van de dubbele deur met een luide slag tegen de muur terechtkwamen, stormde Henderson de ruime hall binnen. Als duiveltjes uit een doosje waren een zestal mannen op het helse gerucht toegesnel, doch vooraleer ze kans kregen iets te beginnen, waren ze reeds buiten gevecht gesteld! Het was alsof een cycloon rondom heerste; want

toen James in het troepje was terechtgekomen, hadden zijn zware vuisten, bliksemsnel in het rond gezwaaid, de aanvallers volledig uitgeschakeld voor verdere strijd. Het gebeuren was geen gevecht te noemen, want James had zijn tegenstrevers geen kans gelaten zich te verdedigen. Elke slag had een man getroffen, en de kracht waarmede toegeslagen werd was zo groot, dat ze enkele meters ver werden weggeslingerd! Na deze volledige overrompeling bleef de reus enkele ogenblikken besluiteloos staan, niet wetend waarheen zich te richten, toen hij achter een deur, links van hem, het gerucht opving van iets dat op een worsteling leek. Wat hij echter gehoord had, was de vernieling door Miss Morgan van Zukor's „atoomkanon" en juist op het ogenblik dat Henderson de deur opende, die toegang verleende tot de kelder zag hij hoe de professor zich als een dier op het meisje wierp. Een paar sprongen waren hem voldoende om de trap af te snellen en met een woest gebaar greep hij Zukor vast, hief hem als een kind in de hoogte om hem vervolgens met alle kracht van zich af te werpen. Het lichaam van de radarmaniak kwam met een geweldige kracht tegen een der kelderwanden terecht, op een houten rek dat volgepropt stond met allerlei kolven met chemicaliën en vreemdsoortige brouwsels welke Zukor zelf had bereid. Een schrille kreet klonk uit Zukor's mond, waarna zijn lichaam met een plof op de grond terecht kwam, terwijl de kolven naast en op hem in scherven sloegen. Op het zelfde ogenblik dat de vloeistoffen vrijkwamen, ontwikkelde zich ogenblikkelijk een scherpe rook, gevolgd door een verblindend witte steekvlam. James die onmiddellijk het gevaar begreep, lichtte Miss Morgan, die bewusteloos was neergezonken, van de grond op, snelde naar boven, liep de vestibule door en de trappen van het bordes af. Hij gunde zich geen tijd om de auto in beweging te brengen, daar hij instinctief begreep dat dit hun beider noodlottig zou kunnen zijn. Zo snel zijn benen hem dragen konden rende hij naar de straatweg toe, onder het veilige loofwerk der bomenkruiden door. Toen hij hijgend over het neerliggende hekwerk heenstropelde, zag hij hoe op vijftig meter afstand een viertal auto's in razende snelheid kwamen aansuizen. Pas was het tot zijn brein doorgedrongen dat dit niet anders dan de politie kon zijn, toen in de villa van Zukor een oorverdovende knal weerklonk, terwijl op hetzelfde

ogenblik langs alle kanten reusachtige vlammen ten hemel sloegen, zodat in een oogwenk het gebouw één grote vlammenzee was. Toen de eerste politieagenten hem bereikten, aangevoerd door hoofdcommissaris Baccart, stamelde James:

— De mannen in het huis, haast U!

De politieagenten aarzelden geen ogenblik en stormden vooruit doch een scherp bevel van Baccart deed hen stilhouden.

— Achteruit! riep de hoofdcommissaris. Het is reeds te laat!

Er was inderdaad geen enkele redding meer mogelijk. De villa was een laaiende vuurzee, en met luid gekraak kwamen reeds gedeelten van het dak naar beneden. Het zou ware zelfmoord geweest zijn het huis ook maar te naderen, en ook de auto waarmee James gekomen was, getroffen door een brandende balk, ging in de vlammen op. James wendde het hoofd af en zichtbaar aan een diepe ontroering onderhevig, toen hij plots een hand op zijn schouders voelde. Toen hij opkeek zag hij de staalgrijze ogen van Raffles op zich gevestigd en een blijde glans verhelderde zijn gelaat —.

— Wees niet weekhartig, James, klonk de diepe, warme stem van Raffles, je hebt meer gedaan dan je plicht was en diegenen welke zich in de villa bevinden hebben de dood méér dan verdiend!

Terwijl Raffles deze woorden sprak, had Charles, die hem vergezelde, zich over het bewusteloze meisje gebogen en bracht een plat drinkbuisje dat met cognac gevuld was, aan haar lippen. De brandende vloeistof verrichtte blijkbaar wonderen, want ogenblikkelijk sloeg Miss Morgan de ogen op en toen ze bemerkte wie zich over haar heenboog, verscheen een matte glimlach over haar gelaat.

Raffles en Charles waren inderdaad slechts enkele ogenblikken na de politie ge-

arriveerd, en stonden als machteloze toeschouwers tegenover de catastrofe, die een einde had gemaakt aan het leven van een der geniaalste geleerden die de wereld ooit heeft gekend, maar die zich als een gevaarlijk misdadiger had ontpopt, en kennelijk geheel van waanzin bezeten was geweest! Zowel Raffles en zijn vrienden, evenals de politie, bleef er niets anders over dan terug te keren, de enen naar hun villa, de anderen naar de Franse hoofdstad. Baccart nam op hartelijke wijze afscheid van Raffles, die hij zonder te verblikken „Mr. Harris” noemde, terwijl hij de grote avonturier en zijn vrienden uitnodigde om een van de eerstvolgende dagen een vriendschappelijk bezoek af te leggen op zijn bureel. Enkele politiemannen werden achtergelaten als bewakingscordon en zouden op hun post blijven tot de brandweer was gearriveerd. Door Charles ondersteund, werd Miss Morgan naar de auto van Raffles geleid, terwijl ook het grootste deel der agenten in de overvalwagen plaatsnamen en onmiddellijk vertrokken.

— En nu, James, zei Raffles, vlug naar huis, want er zijn heel wat dingen die ik graag uit je mond zou vernemen betreffende het einde van Zukor, terwijl tevens Miss Morgan behoefte heeft aan een ongestoorde rust; de gebeurtenissen der laatste dagen zullen ongetwijfeld wel de laatste rest van haar geestkracht hebben geëist!

Waarop James, tot grote verwondering van het hele gezelschap antwoordde:

— Ik geloof, sir, dat Miss Morgan spoedig opgeknapt zal zijn, met een dergelijk verliefd verpleger, als zich over haar heeft ontfermd!

En dit antwoord bracht een blos op de wangen van Charles, terwijl Miss Morgan stil voor zich uit glimlachte, als wou ze op die wijze de woorden van James beamen...

EINDE.

In deze serie is verschenen:

- Nr 1 — Rafles duikt weer op
- Nr 2 — Rafles in de onderwereld
- Nr 3 — Rafles te New-York
- Nr 4 — De koning der misdadigers
- Nr 5 — De ontmaskering van John Rafles
- Nr 6 — De verloren stad
- Nr 7 — Goudzoekers in Afrika
- Nr 8 — De Radar-maniak
- Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger
- Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood

★

*Van deze nummers is nog een beperkt aantal te verkrijgen.
Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever*

POST-ABONNEMENTEN

voor de Nieuwe Lord Lister Serie kunnen met ieder nummer ingaan. Per 12 nummers is de abonnementsprijs f 4.20; voor België fr. 70.—

opgave voor Nederland aan:

Internationale Tijdschriftcentrale
„ATLAS”, Rio Grandelaan 41, Overveen

opgave voor België aan:

Uitgeverij Libris, Ant. v. Dijkstraat 36,
Antwerpen

*Bij opgave van de namen en adressen van
4 nieuwe abonné's voor 12 no's en na ont-
vangst van resp. f 16,80 of 280.— franc,
ontvangt U, of een door U op te geven
persoon een zelfde serie van*

12 nummers GRATIS per post!

Over 14 dagen verschijnt Nr. 11

Een inbraak met vreemde gevolgen

Zojuist verschenen 3 nieuwe boeken:

ERNST JUCKER

Belevenissen in Rusland

*

Prijs 5⁹⁰ (fr. 95.-)

Heel linnen band

Houtvrij papier

*

'n Objectieve beschrijving van het land en volk, door een Zwitsers onderwijzer, die 16 jaar in Rusland woonde en werkte.

H. RIDER HAGGARD

DE GELE GOD

*

Prijs 4⁵⁰ (fr. 75.-)

400 pagina's

Half linnen band

*

Een nieuwe Afrikaanse avonturen roman, spannend, sensationeel en adembenemend, zoals wij van deze schrijver gewend zijn.

PAMELA WYNNE

ANK IS 'N MALLE

*

Prijs 4⁵⁰ (fr. 75.-)

Half linnen band

350 pagina's

*

De 7^e druk van het beste boek van deze schrijfster, die de kunst verstaat zonder overdrijving spanning en sensatie te verwekken, hetgeen in ANK IS 'N MALLE zeker een hoogtepunt bereikt.

Verkrijgbaar in elke goede Boekhandel of bij:

UITGEVERIJ DE TOORTS

Ant. van Dijkstraat 36 - Antwerpen (B.)

Voor Nederland aan ons depôt:

P. BEETS • VAN WALBEECKSTRAAT 78 • AMSTERDAM

